

THOREGON

66

PERRY RHODAN
1865

Horst Hoffmann

CASY TERORU

Přeložil Hugo Bokvas

Od té doby, co se planeta Trokan, která obíhá kolem Slunce místo Marsu, vynořila z časosběžného pole a v bezprostřední blízkosti Země tak přibyla naprosto nová civilizace, došlo k událostem s dalekosáhlými důsledky. Perry Rhodan, Reginald Bull a Alaska Saedelaere zmizeli v takzvaném Hříbu, dostali se na tajemný Most do nekonečna a v Arzenálu Mocí se rozdělili.

Alaska Saedelaere se musel probíjet galaxiemi Brohnderem a Tolkandirem, Bull s Rhodanem se zatím dostali do galaxie Plantagoo. Tu kontrolují Galon

ňané, kteří se stáhli do Pentrického mračna, odkud nevybíravými prostředky zajišťují mír v galaxii.

Perry Rhodan a Reginald Bull při svých kontaktech s Galorňany zjišťují, že Galorňané pracují na obrovských stavbách, tzv. Heliotických valech. Jeden z těchto valů je určen přímo pro Sluneční soustavu, ale ani Galorňané nevědí proč. Oba Pozemšťané pochopitelně netuší, že do Mléčné dráhy vpadli vetřelci, že na řadě planet zanikl život a že národy Galaxie očekávají beznadějný boj.

Rhodan a Bull však mají jiné problé-

my - prožívají svou vlastní agresivitu a Plantagoo očekává ČASY TERORU...

I.

Kaif Chiriatha

Udělal to z nich lité šelmy; z národa, který se dostal možná o krok, dva dál než ostatní na srovnatelném stupni vývoje. !

•Galorňané se vyvinuli z barbarských, vražedných předků, kteří ničili celé soustavy. Potom se však ze studu a proto, že se chtěli sami nerušené realizovat, stáhli do izolace. Tolik věřili v mír a v hormon nit vesmíru, že se tento mír nezdráhali sít i takovými prostředky, jež byly v příkrém rozporu s jejich ideály.

To, čím se tak rychle změnili, setrvalo. Oranžový sloup napůl materiální! a napůl mentální energie neustále vystřeloval z draci šachty na Helter Baakenu. Energie se jako jedovatý plyn dál šířila neskutečnou rychlostí kolem planety a pronikala stále hlouběji do vesmíru.

Každému Galorňanovi byla vrozena čistá agresivita, koncentrovaná negativní esence. Ta se teprve koncem dětství v šachtě odštěpila, izolovala a ukládala se. Jak, to věděli jen někteří. Jenže ani ti už nemohli pomoci, neboť sami se stali oběťmi, když po tisíce let ukládaný potenciál vybuchl do světa, o němž si mysleli, že je tak dokonalý.

Národ, který byl už málem přijat do jednoho z eticky a technicky nejvyspělejších společenství známého vesmíru, se propadl až na samé dno.

„Najděte je!“ nařídila Kaif Chiriatha. Rozhněvaně se podívala na muže a ženy na velitelských stanovištích pěti černých vějířovitých lodí, které čekaly vně dráhy Zakázané planety na povel ke startu. „Najděte je všechny, všech dvanáct, a zničte je - až na loď s Pegou Mrionem. Toho chci živého!“

„Ten radši zemře, než aby se nám vzdal,“ namítl velitel svazku černých lodí Traph Gandalon.

Kaif zkoumavě pohlédla na jeho holografický obraz. Stála skoro přesně na místě, na němž velitele před několika hodinami málem přizabila. Široké chřípí se mu chvělo a tučný obličej s hlubokými záhyby a vráskami na ní působil tak odpudivě, až zalitovala, že to neudělala.

Byl nahý - tedy neměl ochranný oděv. Nahota byla pro Galorňany normálním stavem. Svá modrá zavalitá těla nezakrývali. Oblečení bylo pro ně něčím umělým a určeným jen k tomu, aby je chránilo ve vesmíru nebo před neznámými vlivy počasí. Na svém světě Helter Baakenu je nepotřebovali v žádném ročním období. Žili v přírodě a v souladu s ní a stejně jako ona neznali, co je to ostych.

Tak tomu aspoň donedávna bývalo.

Nyní se jí z Gandalone zvedal žaludek. Vzpomínka na to, co spolu dělali, než dostala hlášení o útěku Pegy Mriona, v ní vzbuzovala hnus, který přecházel v hněv.

„O vzdávání se nikdo nemluvil,“ řekla vztekle. „Myslete trochu! Rozstřílejte mu loď na kousky!“

„Nikdo z nás se v černých lodích nevyzná natolik, aby se pustil do boje zblízka...“

„Tak se s nimi seznamte!“ uřála mu slovo. „Než narazíte na stopu těch zrádců, lodní syntroniky vás naučí všechno, co

budete potřebovat." Mávla rukou. „A už. leťte. Ne abyste útočili na lodě nebo planety jiných národů! Zatím ne!"

Traph Gandalon řízně potvrdil rozkaz. Kaif Chiriatha viděla, jak to v něm vře, jak moc se musí ovládat, aby na ni nevyjel.

Na to však byl její bývalý zástupce ze stavby valu příliš chytrý. Pochopil, že v těchto dnech převratných změn přežije jen ten, kdo náhle probuzenou agresivitu dokáže spoutat a usměrnit ji žádoucím cílem. A cíle má jistě velké.

Kaif Chiriatha ho dá odstranit, jakmile bude mít vhodného velitele černé flotily. Zatím ho potřebuje. Věděla, že on to ví. Proto dala do jeho lodi vbudovat „pojistku", a to ještě dřív, než do ní vstoupil. Syntronika mu ji neprozradí.

„A ne abyste se vrátili s nepořízenou!" vyhrožovala a přerušila spojení.

Seděla ve své modré vile na okraji Baaken Bauu. Výšková stavba ve tvaru rakety, z níž udělala sídlo Prozatímní rady, jí dávala sice mnohem více možností, v ní však nebyla sama.

Ted' nechtěla mít kolem sebe nikoho. Sama se cítila nejlépe a nejjistěji. Dům střežili roboti. Nad ním hlídkovaly kluzáky. Když si vzpomněla na ty časy, kdy ustavičně toužila po společnosti ostatních Galorňanů a jedině s nimi se cítila šťastná, zmocnil se jí opět pocit hnusu.

Malá flotila se dala konečně do pohybu a byla sledována a zaměřována z těch mnoha, nyní už přebytečných, kosmických stanic, jež přečkaly výbuch Heliotického valu. Lodě zrychlily směrem k vnitřnímu pláští Temného mračna a šílenou rychlostí přeťaly dráhy planet Clennd a Tarph. V jejich ochranných štítech se spalovaly trosky a menší asteroi

dy. Potom se vnořily do lineárního prostoru a ztratily se z normálního časoprostorového kontinua.

V Kaif Chiriathě vzplála nenávist, nenávist k ní samé a ke všemu, čím byla. Otočila se a ničila předměty, kopala do stěn a vyřvávala si agresivitu z plic, agresivitu, která se v ní ustavičně hromadila.

Ničit! Ničit jako ty tisíce hlupáků, kteří se navzájem povraždili v prvních hodinách po erupci draka, když do nebe zčistajasna vyšlehl padesátimetrový sloup energie.

To však její inteligence nepřipustila.

Má úkol a musí jej splnit. Osud ji vyvolil k tomu, aby byla tou, jež povede svůj národ do nových časů a uzavře kruh.

Musí žít a hájit svůj život. Přátele neměla teď už žádné. Věděla to. Stejně tak věděla, že se její národ sám vyhubí v krutých bojích, pokud tu nebude nikdo, kdo mu ukáže cestu.

Já je povedu! přísahala si, zatímco se potila a krev jí divě bušila v žilách. *Vzhůru do Plantaga a potom — do nekonečna!*

Zatočila se jí hlava. Udělalo se jí špatně. Nikdo z Galorňanů na obrazovkách ji neviděl. Spojení bylo pouze jednosměrné.

Členové rady čekali na pokyny. Momentálně jim je dát nemohla. Cosi se s ní dělo a ona nevěděla co.

Nejmocnější Galorňanka opustila komunikační místnost a vyjela výtahem do svého pokoje, jehož strop býval nekonečným baldachýnem z hvězd a galaxií.

Když s dávením a úpěním dopadla na lůžko, viděla na stropě, pouze čern, která už zaplnila i její vnitřní svět.

„Co se to se mnou děje?" zasípala.

To nebyl drak, určitě ne.

Ale co tedy?

Kaif Chiriatha otevřela oči a teprve po chvíli jí došlo, že spala. Poprvé po více než dvou dnech.

Spánek ji zcela přemohl. Matně si vzpomínala na netvory a inferno, na oranžový žár a boj s neviditelným protivníkem. Zřejmě v ní doznívaly sny. Byla zpocená a chvěla se chladem.

Umyla se a usušila se. Když pohlédla do zrcadla, cítila se už podstatně lépe, především odpočatěji. Uvědomila si, že se za ty tři dny naprosto vydala z podsta-

^

A to, co nyní z draka vyzařovalo do celého Pentrického mračna, ji nenaplněovalo už jen nespoutanou agresivitou, ale i horečkou, zanícením, chtělo se jí dělat tisíc věcí najednou, hlavně nic nezmeškat a nikomu nedovolit, aby nad ní získal výhodu.

Ostatní Galorňané na špičce jen číhali na její slabost, aby se vyšvihli na vrchol moci. Ze všech se staly krvelačné šelmy. Kaif nenáviděla všechny Galorňany. Potřebovala je však. Nezištnou dobrodějktí dělala už dost dlouho.

Opět se cítila dostatečně silná, aby s nimi pohovořila a potom pokonferovala s radou. Předsevzala si však, že bude dávat více pozor na signály svého těla a bude se nutit ke klidu.

Prospala celých šest hodin. Přímou se zděsila při pomýšlení, co se za tu dobu mohlo ve městě stát. Uklidnila se, teprve když si v komunikační místnosti přehlédla zprávy a hlášení.

V té místnosti se dříve necítila příliš dobře. Nyní si nedokázala představit, jak mohla být bez téhle techniky, bez syntronického „mozku“ domu, informovaná

o všem, co se dělo v Baaken Bauu, na Helter Baakenu a ve vesmíru?

„Prostě jsem *neexistovala*,“ zabručela si tiše.

Technika byla pro ni vždy jen nutným zlem. Skoro ji nevnímala. Jak mohla dříve žít tak primitivně? Informace jsou moc, vědění je ta nejdůležitější zbraň.

Ale v amoku toho pnhš rozbila. Musí to obnovit. Ne! *Rozšířit!* Tady si zřídí nevidané velitelské stanoviště. Tady bude vládnout jen ona, sama samotinká.

„Syntrone,“ rozhodla se náhle. „Dám ti jméno. Budeš...“

Zamyslela se. *Ce Rhioton?* Zalíbilo se jí pomýšlení, že by toho bývalého bůžka svého národa ponížila a pojmenovala po něm počítač, který může použít kdykoli a jakkoli. Nakonec se však rozhodla jinak.

Syntron by jí měl být partnerem, něčím, na co se může spolehnout a co bude mít stejné cíle jako ona.

Jejím jediným partnerem, strážcem a možná i rádcem...

„*Tammen!*“ řekla. „Budeš Tammen jako náš slavný .vojevůdce Pool Tammen, který před třiceti osmi tisíci lety naučil národy této galaxie strachu.“ Ta myšlenka se jí velice zalíbila. „Potvrď mi to,“ vyzvala jej. „Kým jsi pro mě?“

„Tammenem,“ odpověděla syntronika. Hlas počítače musí ještě pozměnit. Syntronika na ni zatím, pokud vůbec, mluvila něžným, vlídným hlasem. Pool Tammen musí mluvit jinak.

„V pořádku,“ řekla. „A teď chci, aby sis nahrál moji řeč Galorňanům a pravidelně ji vysílal každou hodinu.“ „Jsem připraven,“ řekla syntronika. „Oslovuj mě, říkej mi Kaif.“

„Dobře, Kaif," uslyšela ke své spokojenosti. Ale pak se to v ní opět rozhořelo. Věděla, že potřebuje ventil, aby si zachovala jasný rozum. Soustředila svou nenávist na Pegu Mriona a Trapha Gandalona a představovala si, jak se ti dva střetávají se svými černými loděmi a navzájem se ničí.

Tahle představa byla spíš nepravděpodobná. Potrvá nějaký čas, než Gandalon zrádce vypátrá.

„Řeč," řekla Kaif Chiriatha.

Už se zase potila a sevřel se jí žaludek. Není divu, od erupce draka nic kloudně nejedla.

Ale věděla, jaký je pocit hladu a co...

„Ne!" vykřikla v náhlém zděšení.

„Tak má řeč začínat?" zeptala se syntronika, když z Galorňanky celou minutu nic nevyšlo.
;

Kaif Chiriatha se musela chytit stolu:
Opět se jí zatočila hlava. •;'

„A kdyby tomu tak bylo?" zeptala se tiše.

„Tak má řeč začínat?" otázal se znovu umělý hlas. ; '!

„Zatraceně ne! Teprve teď začíná! Ty, věci!"
, ^ ' \^ . . .

Předsevezala si, že hned po projevu dá syntroniku nejméně stonásobně rozšířit.

Nikdy se nestarala o to, kdo tyhle věci dělá. Ale znala Galorňany, kteří to zařídí.

Odvděčit se nebude problém. V Prozatímní radě jsou pořád volná místa. A v nejhorším se nějaká uvolní.

^ ^ ^

„Vyzývám vás k trpělivosti," hlásala Kaif Chiriatha Galorňany z domácích

obrazovek i jako obrovská holografie na stovkách uzlů nad azurovým městem.

„Černá flotila na vás čeká, ale nejdříve se musí zpracovat strategické plány k velkému útoku na bašty protivníka. Pomáhejte při tom. Hlaste se u okrskových velitelů na černé lodě, pokud jste tak ještě neučinili. Buďte připraveni vkročit do transmiteru na Tribath. Už brzy se dočkáte!"

Galorňané byli netrpěliví a jen stěží se dali udržet.

Drak do nich naháněl nezvladatelnou agresivitu a jen málokdo ji dokázal usměrňovat a upouštět, aby nezpůsobil větší škody ve svém okolí nebo mu nemuseli za ventil sloužit jiní Galorňané. Často docházelo k hromadným bitkám s mnoha raněnými a mrtvými. Pak museli nastoupit roboti a rváče paralyzovat.

„Zatím se cvičte v boji," pokračovala. „Nikoli však v boji s životním partnerem nebo sousedem. Zocelujte svá těla, abyste v nových časech obstáli, abyste obstáli v boji s nepřáteli za Pentrickým mračnem! Každý z vás chce přece patřit k těm, kdo opět obsadí Plantagoo i sousední galaxie! Neustaneme nikdy, postupně dobudeme celý vesmír. Staneme se pány všeho živého! Od této chvíle se bude vysílat výcvikový program. Držte se pokynů, aby se z vás stali bojovníci. Držte se jich a čekejte na můj signál, který vám řekne, že doba dozrála. Doba, abychom nastoupili do osmnácti tisíc lodí černé flotily. Už to bude brzy!"

Tím skončila.

Sledovala první vysílání a nenáviděla se, že musí pracovat s tak primitivními větami.

Onen „výcvikový program" na její přání narychlo sestavil člen rady Mař Loma.

Každou hodinu se vysílaly vylepšené verze. Jedině tak se mohli Galorňané aspoň částečně odreagovat, než jim Kaif bude moci dovolit krok na Tribath.

Krom toho všichni - i ona - potřebovali pohyb. Příliš dlouho svá těla zanedbávali a věnovali se pouze rozvoji ducha.

K čemu vede, když má každý přístup na donedávna ještě Zakázanou planetu, názorně ukázal příklad Peggy Mriona a ostatních zrádců. Bezprostředně po jejich skoku na Tribath dala Kaif Chiriatha uzavřít všechny transiterové spoje, které tam vedly. Pouze Traph Gandalon a jeho společníci je směli ještě jednou použít.

Pojedla něco malého. Jedla bez chuti, myslela jen na energii, kterou její tělo potřebuje - prostě nutné zlo.

Pak odtransmitovala do provizorní vládní budovy v centru, kde na ni už čekalo pětadvacet členů rady.

Osm tváří bylo nových, náhrada za ty, které odmítla pro nedostatečnou kvalifikaci a odstranila. Každý z přítomných Galorňanů a Galorňanek reprezentoval deset vedoucích velkých oblastí, kteří zase zastupovali sto dalších členů hierarchie, která sahala až k jednotlivým rodinám.

Vyslechla si informaci, jak postupuje zavádění tohoto systému. Členové rady jeden po druhém referovali, každý z nich byl odpovědný zhruba za milion Galorňanů.

Předtím neexistovala vláda hodná toho jména. Galomská společnost byla anarchistická. Vážili si a ctili každého, kdo se vyznačoval výkony, inteligencí a činorodostí. Tak se dostala na vrchol i ona. S tím

byl nyní konec. Nyní se bude poslouchati a budou se skládat účty.

„Tlak dolů musí zesílit," řekla, když si: je vyslechla. „Národ se musí naučit poslouchat. Všichni si musí zvyknout na to,' že za neposlušnost budou následovat přísné tresty. Potřebuji armádu spolehlivých;

vojáků, žádné individualisty, kteří si myslí, že každý může rozhodovat o tom, co je správné a co je špatné. Vyprovokujte precedenty. Zatýkejte narušitele pořádku a veřejně je trestejte! Nelekejte se ani poprav. Poslouží to naší věci."

„Popravy?" zeptala se Suun Mooam. Z jejího basu však nezaznívala nějaká emoce či zděšení. Ti, co zde byli, si toto místo získali především bezohledností.

Suun Mooam byla jen bezradná a hned to přiznala. „Na Helter Baakenu nejsou jiné zbraně než ty směšné paralyzátory, co mají roboti."

„Ty najdeme na Tribathu," ujistila ji Chiriatha. „My a policejní jednotka, kterou musíme zřídit. Budeme mít brzy paprskomety a jiné věci. Zrádce dejte zatím ukamenovat nebo zardousit. Zapojte trochu fantazii." -i"

Rozhlédla se kolem a hledala obličeje, v nichž se zračí pochyby. S uspokojením konstatovala, že se členové prozatímní rady buď skvěle ovládají, anebo jsou skutečně přesvědčeni o nutnosti tohoto postupu. Věděli, že každý z nich je velice rychle nahraditelný.

Vydala další pokyny. Když nařizovala něco odporného, nečinila tak z afektu, ale | po zralé úvaze. Po třech hodinách schůzi rozpustila a přetransmitovala domů. Věděla, že od časů dávných předků nebylo Galorňanky nebo Galorňana, který by byl tak proklínán, ale určité i tak obdivován jako ona.

Až dosáhnou prvních velkých vítězství, až bude Plantagoo opět patřit Galorňanům, budou o ní mluvit se stejnou úctou jako o velkých hrdinech minulosti, jako byli Pool Tammen nebo Gea Ředěn.

Kaif Chiriatha měla několik hovorů, o nichž se žádný z členů rady neměl nikdy dovědět. Tím si zařídila vše pro rozšíření paměti syntronu. Než přijdou technici, chtěla si dopřát hodinku klidu.

Zvláštní, pomyslela si, když opět ležela na zádech pod nekonečnou černí stropu, ty záchvaty nejsou už tak časté. Stále víc si zvykám na agresivitu.

„A co když teď opravdu...?“ zašeptala, ale nedokončila.

Galorňanky mohly za život otěhotnět jen dvakrát nebo třikrát. Dítě nosily zpravidla šest let. Vzhledem k věku, jakého se dožívaly, to nebylo zas tak dlouho. To, že jsou těhotné, věděly už po pár dnech.

Kaif si pamatovala příznaky, jaké měla při prvním dítěti s Loptem Zadhevenem. Nežilo dlouho. Tenkrát dítě chtěla a znala otce. Dnes dítě rozhodně nemohla potřebovat a kdo byl jeho původcem, o tom se mohla jediné dohadovat.

Bylo to ostatně jedno. Pega Mrion nebo Traph Gandalon. Ten druhý nebyl tak pravděpodobný, styk měli teprve nedávno... Jejich dítě stejně na tento svět nepřivede.

Náhle se vrátil. Vztek. Kaif se odreagovala, a když zaslechla naléhavý signál, celá zpocená vběhla do komunikační místnosti.

„Slyším,“ řekla. Všechny optické systémy byly zapojeny pasivně.

Na jedné obrazovce viděla Mař Lomu, radu odpovědného za výcvik.

„Zachytili jsme hyperzprávu,“ říkal tři-

stopadesátiletý Galorňan. „Byla vyslána zřejmě po celém Plantagu.“ *

„Odkud? Kým?“

Dívala se a slyšela, jak Loma ztěžka oddychuje.

„No tak mluv!“ vyjela na něj.

„Zpráva byla vyslána z Damorgenu; to je taková bezvýznamná soustava Centrifalů. Pochází od jednoho z velitelů bělokožců. A-Jorkira.“

„A co říká ten A-Jorkiro?“ křikla na něj.

„Zatraceně! Přece to z tebe nebudu páčit!“

Rada se znovu nadechl. „A-Jorkiro sděluje všem inteligentním národům této galaxie,“ pokračoval rozřeseným hlasem, „že jakási černá loď způsobila v Damorgenu masakr.“

Následoval záznam zachycené zprávy. Kaif si ji vyposlechla, potom přikývla. „To je v pořádku, Mař Lomo,“ řekla. „Dáme patřičnou odpověď. Už za pár dní.“

Chvěla se vzrušením, ale ne kvůli tomu, co se odehrálo v dalekém Damorgenu. Ne, to bude brzy normální v celém Plantagu.

Byla skoro v extázi, protože konečně narazila na první stopu zrádců kolem Pegy Mriona. A velitelé oněch pěti lodí tu zprávu museli slyšet rovněž - a už jsou na cestě do Damorgenu.

Při troše štěstí bude s prvním zrádcem brzy konec.

Rozhodně však končí hra na schovávanou.

Celé Plantagoo od této chvíle už ví, co ho čeká.

^^^

Krátce nato se ozval Mař Loma znovu a oznámil jí, že zachytili další zprávu,

kteřá byla tentokrát určena přímo Helter Baakenu.

Přišla od Adlata Foremona. Chtěl mluvit přímo s Kaif Chiriathou a podle Lomových slov byl silně rozrušen.

„Neodpovíme," rozhodla. „Máme teď důležitější věci na práci, než se vybavovat s tím Ce Rhiotonovým sluhou!"

Nechtěla o Foremonovi ani slyšet. Brzy pozná, jak se změnila.

Ale jeho volání ji opět vrátilo do vzpomínek.

Na něj nesmí zapomenout, až začne výpad. Na něj a na ty jeho dva průvodce. Představovali těžko odhadnutelné riziko, které bude rozumnější eliminovat. »

.2., *Reginald Bull*

Perry Rhodan vrávorat dozadu. Rukama se snažil vyrovnat rovnováhu, ale vzal jsem ho do hrudi až moc silně.

S příšerným výkřikem se převrátil do dračí šachty.

Byli jsme úplně pod vlivem záření. Zachvacovalo celý Gaalo, čtyři spodní úrovně a tuhle centrální, Srdce-PĚT, na níž jsme se dostali a na níž jsme zvítězili nad strážcem androidem, přesahovalo hranice soustavy Galornský hvězdy až do vesmíru, kde na PEGOOMU na náš návrat čekal Foremon - pokud teda ještě vůbec čekal.

O tom jsme však teď nemohli uvažovat. Nedokázali jsme ostatně myslet vůbec na nic. Věděl jsem jen to, že nějak musíme do šachty a že Perry ani já to neuděláme z vlastní vůle.

Proto jsem do něj strčil.

Perryho vyděšený pohled mě bude pronásledovat snad do konce života. Bezpečně si v ty chvíli myslel, že ho chci zabít. Od přistání na Gaalu jsme se pořád snažili zvládat zvnějšku indukovanou agresivitu a usměrňovat ji kamkoli, jenom ne na přítele. Měli jsme strach, že toho druhého v dalším záchvatu agresivity zabijeme. •- !

Zatím jsme to zvládali, ale jestli chceme zjistit, odkud se to záření bere, musíme do šachty, až na samý dno.

Měli jsme galornský skafandry, ten žlutý oděv, který se přizpůsobí každému tvaru těla určité velikosti. Uzavřeli jsme přilby. Obleky se řídily podobně jako galornské lodě. Pro každou funkci byl povel buď ano, nebo ne. A když se vyskytly pochyby, dostávali jsme od nich informace nutný k pochopení galornských techniky.

Už jsem šlel fyzickou i duševní bolestí, napůl jsem byl omámený tím, co na nás drak chrlil - opticky se to dalo vnímat jako padesátimetrový, napůl energetický, ohnivý sloup. Krev mi bušila v žilách, tělem se mi honily návaly horka. 60 nádech, to bolest. .<

A přesto jsem v tom chaosu musel mít krátkou světlou chvíli. Jinak si to dnes nedokážu vysvětlit. ,o;

Zčistajasna jsem totiž věděl, jak energeticky zakotvit skafandry. Takže jsem na ten kratičký okamžik musel být při smyslech.

Náhle jsme se dostali do oblasti, kde nebylo agresivní záření anebo skoro neúčinkovalo. Jakýsi ostrůvek ve všudypřítomný nenávisti. Perry to později nazval syndromem Jekyllia a Hydea.

A jak tak Perry přede mnou stál, náhle mi cosi vnuklo, co mám udělat.

Uvědomil jsem si, že sám nedokáže překonat mentální hradbu a že bych to nedokázal ani já. A proto jsem ho do ty šachty strčil a zároveň jsem dal svému skafandru příslušný rozkaz.

Energetické zakotvení měl stáhnout s sebou. Když se Perry převrátil přes okraj, neviditelné lano mi podtrhlo nohy a já Perryho obloukem následoval do dračí šachty.

Současně jsem zapnul antigrav, který jsem rovněž v ty jediný vteřince duchapřítomnosti naprogramoval. Takže jsme se nerozmátlili o dno.

Okamžitě mě opět obklopilo to záření. Řítili jsme se nejen do šachty, ale i do vystřelujícího sloupu a všechno kolem nás bylo oranžové. V hlavě mi explodovaly celý vesmíry nenávisti a ničivosti a měl jsem pocit, že do mě buší něco, co se umítá a hoří.

Slyšel jsem Perryho řvát. Cítil jsem, jak padáme, ale pád se zpomaloval, až jsme se jen zvolna snášeli do neznámé hlubiny. Světlo vyzařované našimi skafandry naprosto zanikalo v hustých mračnách. Byli jsme dvěma ostrůvky v rudé a oranžové výhni pekel, vydáni napospas tomu, do čeho jsem nás svrhl.

Ted' jsem řval i já. Nedokázal jsem se tomu ubránit.

Zajímalo by mě, jakou úlohu sehrály naše buněčné aktivátory. Mentální stabilizace nám nebyla k ničemu. Ale přežili by normální smrtelníci to, co se na nás teď valilo a pronikalo to skafandrem, kůží, každíčkou buňkou našeho těla?

Bylo tu však ještě něco jiného!

I zde se ptám, jak jsem to v těch děsivě dlouhých vteřinách dokázal vnímat. Prostě to šlo.

Všiml jsem si totiž, že tam byl vedle

agresivní indukce i druhý mentální vliv, který se mi pokoušel dostat na duši. Jako by se do ní vsával. Chvilími jsem měl pocit, že agresivita ustupuje a že to vnímám takhle.

Nebylo to tak. Cośi mi osahávalo vědomí a škubalo za ně. Vím to naprosto jistě. Bylo to trápení navíc. Všechno kolem mě vířilo stále rychleji. Klesali jsme ohněm stoupajícím ze šachty.

Pokud se to po nás sápal onen drak, tak si na nás vyláme zuby. Přisahal jsem si to a představoval jsem si ho jako *skutečný-ho* draka, obludu, která je hmatatelná, a tudíž i napadnutelná. Tak jsem se bránil šílenství.

Jak' dlouho se budeme ještě snášet do hlubin? Kdy konečně dosáhneme dna?

^^^

Perryho jsem už neviděl. Soudil jsem, že je tak dvacet metrů pode mnou. Světla jeho skafandru nebyla dost silná, aby ke mně přes tu rozbouřenou oranžovou clo-nu pronikla.

Ale věděl jsem, že už bude na dně. Bojoval jsem se zmatkem v hlavě a vy-j řvával mentální přetížení z týraného těla. Pokoušel jsem se jednoduše počítat. Myslet na něco jiného, na konkrétní věci.

V zásadě jsem mohl dělat cokoli, pouze jedno ne: vehnat se do agrese a strachu, který mě zaplavoval.

Konečně to přišlo. Viděl jsem pod sebou světla a pak se z mlh vyloupil Perry.

Přistál jsem dva metry od něj. K mému překvapení tu bylo světleji. Stáli jsme bezpečně na pevné zemi a mentální tlak citelně polevil. Bylo to něco jako neskonale blahodárný stín, na který narazí osamělý zbloudilec, vlekoucí se napůl mrt-

vy žízni palčivým pouštním sluncem a rozpaleným pískem.

Vůbec jsem to nechápal, ale mohli jsme najednou zase pořádně dýchat a taky jsme toho jaksepatří využili. Cítil jsem se skutečně jako žíznivec a dal bych půl Mléčný dráhy za to, kdybych teď mohl být v serunu, který by se o mě patřičně postaral.

„Bully?“ zaslechl jsem a otočil hlavu k Perrymu.

Předtím jsem ji měl zvrácenou a hleděl jsem na to oranžové tetelení nad námi. Jeho zář osvětlovala dno šachty neskutelným agresivním svitem.

Jako u starýho zapalovače, pomyslel jsem si a zůstal jsem u svého srovnání s plamenem. Pod ním byl u těch starožitných věcíček vždycky nějaký plyn. Plamen se vzněcoval až v určité výšce.

Samozřejmě, že jsem nikdy nestál pod plamenem zapalovače nebo svíčky - takové zmenšení mého dobře rostlého těla patřilo k tomu málu, co jsem ještě nezažil. Ale za mého mládí byl takový film, co ukazoval, jaké výhody by takový zmenšení mělo, samozřejmě vedle tisíce nevýhod.

„Bully,“ řekl Perry znovu.

Ulevilo se mi, když jsem zjistil, že vysílačka v přilbě funguje. Ani s tím jsem se nemusel trápit. Jediný, co bylo důležitý, bylo to, abych zkusil další přirovnání, že jsme se tady na dně šachty nacházeli jakoby v oku nějakého hurikánu. Mohli jsme jasně uvažovat, fyzické i duševní bolesti se daly opět snést. Stáli jsme na ostrůvku v oceánu děsu.

„Bully, slyšíš mě?“ zeptal se Perry.

„Zatraceně dobře,“ já na to. „Skutečně jsme se dostali až na dno a žijeme. Litu-

ju, že jsem tě praštil. Nic lepšího mě nenapadlo.“

„To nic,“ řekl. Od přistání na Galornu jsme spolu nehovořili tak klidně a rozumně. „Nic lepšího jsi nemohl udělat. Ale proč sis hrál s antigravem, když jsme padali?“

Přistoupil jsem těsně k němu a nechápavě jsem na něj civěl.

„Co tím jako myslíš? Já s ním nic nedělal. Zažil jsi to samý co já, tak to musíš vědět.“

„Ale zařídil jsi, že jsme jednou padali rychle a podruhé zas pomaleji,“ trval na svém.

Zavrtěl jsem hlavou - pořád to ještě zatraceně bolelo.

„Nemám tuchy, Perry.“

„Pak tedy projektor antigravu nebyl vůbec potřeba,“ uvědomil si. „To znamená, že je v téhle šachtě umělá gravitace stejně jako v antigravitačních šachtách, co známe. Nějak nás to zachytilo a posadilo dolů.“

„To jsem ale vědět nemohl, ne?“ vyjel jsem na něj.

Poplašný signál.

Jako by to zase začínalo. Agresivita se nás opět zmocnila. Museli jsme se hned na něco soustředit, nejlépe na naše společný okolí dole.

Zatím jsem mu nevěnoval pozornost. Teď jsme se rozhlédli. Perryho zřejmě napadlo totéž co mě.

První, co nám padlo do oka, byla bílá osmatřicetimetrová galornská loď, tedy sestra PEGOOMU, s nímž Foremon před čtyřmi měsíci vyletěl právě z této šachty a opustil Galorn - tady vlastně začal ten dlouhý hon na nás.

Před lodí, přesně uprostřed šachty, jsme i přes matoucí světlo viděli rudý kříž ga-

lornského transponderu. Těžko říct, kdy byl naposledy použitý. Navíc nám to momentálně nepřipadalo tak důležité jako například technická zařízení instalovaná na obvodu dračí šachty.

Prohlédli jsme si je. Jasně, že v kvapu. Každým okamžikem mohl ten šalebný klid skončit a čekat nás zase boj o rozum.

„Perry," řekl jsem, a když se ke mně otočil, podal jsem mu ruku. Stiskl ji. „Jakmile to zase začne, myslíme na draka jako na našeho nepřítele a na to, že zdolat ho můžeme jedinečně."

A on se ušklíbl!

„To mě ani neoslovíš Perry a nepoprosíš?" Tenhle vtípek mě poněkud nakrkl. Byl to od přistání můj první pokus o vytvoření jakéhosi varovného systému, který měl zabránit tomu, abysme si neskočili po krku. „Fajn, partáku. My dva proti drakovi."

„To doufám," řekl jsem.

Perry byl v takových záležitostech až příliš sebejistý, řekl bych až zpupný. Ale to jsem už dávno věděl. Prostě jsem se chtěl jenom ujistit, že jsme přátelé.

„Hele, podíváme se na ty přístroje," navrhl. „Řekl bych, že drak je řízen tady odtud a že za uvolněnou energii může jenom nějaká porucha. A tu bychom při troše štěstí mohli odstranit."

I to bylo docela zpupný a namyšlený. 'Co vlastně víme o galornské technice... Akorát jsme letěli v jejich lodích a strávili nějaký čas v Pentrickém mračnu, nic víc.

Na druhou stranu jsme nic jiného dělat nemohli a nad námi soptil oranžový agresivní žár.

^^^

Pokud se dalo soudit, veškerý zařízení bylo v pořádku. Rozhodně se nezdálo, že by je někdo pojednával násilím nebo s ním manipuloval.

Tentokrát i Perry uznal, že v tomhle se už nevyznáme. S těmi vysokými, úzkými, plochými a naprosto asymetrickými bloky všelijak zasazenými do sebe jsme si skutečně nevěděli rady. Stáli jsme před nimi, vlastně před cílem celé cesty, a byli jsme stejně chytří jako prve.

A tu opět nastoupilo agresivní záření. •

„Pozor, Bully!" stačil Perry ještě vykřiknout a hned se zlomil v pase. i

V témže okamžiku jsem měl pocit, že mi hlavou a pak napříč celým tělem projíždí oštěp. Nejdřív horko, pak přišel třas a pocit, že nám chybí vzduch, a teprve potom v hlavě explodovala agresivita a chuť ničit.

Otočil jsem se kolem osy a zakopl o vlastní nohy. Přistál jsem na břiše, na poslední chvíli jsem se ještě zachytil rukama- a pak jsem zahlídl něco, čeho jsme si prve nevšimli.

Byla to jemná křivka v podlaze. Táhla se kolem mě, ale neviděl jsem, kde začíná nebo končí.

„Perry...," zahučel jsem.

Převalil jsem se na záda a viděl ho přicházet. V ruce měl nějaký podlouhlý předmět, něco jakou trubku, a rozmáchl se jím. Než mě však stačil udeřit, podrazil jsem mu nohy.

Tvrdě přistál vedle mě. Možná dost tvrdě na to, aby zas dostal rozum.

„Takže takhle mám brát tvé přísahy, ty šmejde!" zařval jsem na něj. „To se mě pořád chceš zbavit? Možná by sis měl uvědomit, že tvoje šance na přežití jsou tady beze mě leda tak poloviční, když už ti naše společný zásady nestáče!"

Upřeně se na mě zahleděl. No, spíš civěl skelnatýma, tupýma, blbýma očima a ševelil rty, z nichž nevycházel ani hlásek.

Propána! Ležel tam jak chudinka!

Dostal se ke mně. Otočil jsem se a hmátl po trubce, kterou upustil, a třískl ho do ramene. A to jsem chtěl trefit hlavu. Do prdele! Ještě jednou! Byl úplně mimo sebe a...

...a natáhl levou ruku, vytrhl mi trubku. Pak jsem inkasoval pecku do žaludku a Perry stál najednou přede mnou a zase to měl v ruce.

Rozmáchl se. Bylo mi jasné, že tohle je můj konec. Po ráně do solaru jsem ležel jako kripl a nemohl jsem se vyhnout. Ležel jsem nehybně a představoval jsem si, že ho ještě převezu.

Agresivitou mi div nepukl mozek. Upřeně jsem se na něj koukal a sugeroval jsem mu, aby se zabil sám.

Patrně jsem si v té chvíli skutečně myslel, že jsem něco jako hypnotizér nebo telekinetik, který ho přinutí, aby se tou trubicou přetáhl sám.

No a pak bylo najednou prázdno.

Viděl jsem všechno jako v mlze. Perry přede mnou klesl. Dneska ani nevím, jestli se najednou rozbřečel. Ostatně to ani vědět nechci. Víím jen to, že jsme se pak nějak dostali na kolena, z nich na nohy a nějaký čas jsme se vyhýbali očima.

Ale nejpozději v ty chvíli jsme oba věděli, že žádný dobrý úmysl a strategie nás neodradí od toho, abychom po sobě nešli znovu, až nás agresivita zase zasáhne naplno.

Ted' byl opět - skoro - klid. Měl jsem na Rhodana pořád ještě vzteká, ale...

„Tady," řekl, jako by to byl *jeho* objev

a ukázal prstem na zakřivenou čáru na zemi.

O tom, že mě chtěl zabít, se nezmínil ani slovem. Šel po čáře a zvolna tak opsal kruh. Já stál a sledoval jsem ho, dokud se nevrátil na výchozí místo.

„Je to kruh o průměru pěti metrů, spíš víc."

„Já bych řek tak šest," poznamenal jsem suše.

Velkoryse se usmál. „Tak tedy šest." Obešel rudý transmitterový kruh a našel přitom další tři takové kruhy.

Několikrát přikývl a znovu se na mě podíval. Potom ukázal na prohlubeň na okraji našeho prvního kruhu.

„Co bys řekl, že to je. Bully?"

Pokrčil jsem úmyslně lhostejně rameny.

„Vybrání," řekl jsem pak, protože jsem věděl, že přesně to očekává.

A že jsem nebyl jediný se zbytkem agresivity, mi potvrdila jeho neovládnutá reakce.

• i

„Do háje, jasně že je to úchytka, tupce, a s držadlem! Nebo ho snad nevidíš? Jestli tohle není kryt nad nějakou dutinou, která vede ještě hlouběji, tak..." Opsal rukama kruh. „A tohle jestli není úchyt, aby šel otevřít..."

;

„Jestliže je to nějaký vstup někam, jak potom ten šestimetrový poklop zvedneme, co? Jen tak mimochodem, Icho To-lot s náma náhodou není."

„Prostě to zkusíme," navrhl Perry, a v ty chvíli jsem ho považoval za šílence. „A nedělej ze sebe většího vola, než jsi. Kdybych tě tenkrát nevzal se STARDUS-TEM na Měsíc, kde bys dneska byl?"

To jsem to dostal!

Už jsem měl odpověď na jazyku, ale ovládl jsem se. Stálo mě to moc sil, ale

v ty chvíli jsem si myslel, že se naprosto pomátl.

Jenže on si pak klekl, zasekl prsty pod to držadlo a desku zvedl...

3. Kaif Chiriatha

Její holografická projekce se, desetitisíckrát zvětšena, vznášela nad Baaken Bauu. Její hlas i nadále hovořil každou hodinu ke Galorňanům. Stále se učila, a vylepšovala si schopnost strhávat masy a získávat si jejich oblibu.

Veškerý galornský lid jí naslouchal, dychtivě prahl po nejnovějších zprávách; od ní a horečně očekával, až se opět otevrou transmutery na Tribath.

Potom už bude všechno snazší. Počítače vypočítají strategii, aby osmnáct tisíc, černých lodí mohlo udeřit prakticky na-f jednou. Pak vyrazí do sousedních galaxií-;

Do té doby však musí Galorňany roz-plameňovat svými projevy, ale zároveň udržet jejich agresivitu na uzdě, aby civilizace na Helter Baakenu neskončila. (Opět byla sama a ležela pod černým baldachýnem. Dlouho pracovala a byla vyčerpaná. Hodiny bojovala s tím, co z ní chtělo ven.

Tady vždy nacházela vnitřní klid, sama nebo s partnerem. Tak proč to už nejde?

Jestliže jsem zde ve svém minulém životě nacházela světlo a sílu z něj, říkala si v duchu, proč bych se nyní nemela posílit silou temna a nabít se jí?

Už několikrát si s touto myšlenkou pohrávala, ale vždy se jí zalekla. Byly to dvě různé věci. Nechat se ovládat agresivitou a vědomě se odevzdat „temnu“.

n

Kaif se tomu zatím vždycky smála, neboť *byla* temno, *byl* to jiný život. Ale byl to i život, do kterého se zrodila, než ji znásilnil drak a udělal z ní neškodné cosi.

A přesto váhala.

Nyní se o to pokusila.

Zhluboka se nadechla a zahleděla se do stropu. Snažila se jako dříve vnořit se do sebe. Věděla, že se už nedokáže spojit s jádrem všeho bytí. Ale to ani nebylo nutné. Stačilo by jí, kdyby cítila tu tmou v sobě a splynula s ní.

A tak se hroužila do sebe. Duch se jí nořil do blahodárné temnoty, jež v ní. vyvolávala slast, a ona chtěla stále hlouběji.

Z temna se vynořily příšery a provázely ji na jejím letu vnitřním kosmem, do nekonečných dálav. Do nových galaxií v doprovodu tisíců černých lodí, do nových vesmírů, do nekonečna a na jeho konec, kde začínalo nové multiverzum. -

A potom-smrt. i!

Smrt všeho, co bylo, ale zároveň zrodění nového kosmu ze zbytků toho starého, zhuštěných až do singularity. A ona byla při tom. Byla duchem, který vyplňoval vše, který se každou částicí kosmických plynů hnal do nového nekonečna, kde se z těchto částic vytvoří plynné mraky, protosystémy a galaxie s novými slunci a — později — novými planetami, na nichž se opět vyvine život.

A ona byla jako všudypřítomný duch nade vším a ve všem.

Jediná vládce vesmírů! Paní sluncí a planet. Paní a ochránce světla a rašícího nového života.

Kaif Chiriatha vykřikla a vzepjala se na lůžku. Upřeně hleděla do černého nebe nad sebou a jako dozvuk svého „snu“ opět viděla hvězdy a galaxie... a potom nená-

viděnou tvář Ce Rhiotona, druhého posla Thoregonu, a vlevo od něj Sedu Galoer, Lopta Zadhevena, vpravo od něj Muuma Dugesma, Pegu Mriona...

„Ne!“ vykřikla a svalila se z lůžka. „Zmizte, táhněte! Vás jsem nevolala!“

Ale zvládla jsem to! pomyslela si, když se zklidnila a přízraky se rozplynuly.

Vnořila se do sebe příliš hluboko, až pod tu silnou slupku, která její nitro obalovala temnotou a nenávistí.

Hluboko v ní je tedy ještě i to druhé.

To však nechtěla. S tím je konec.

Tu se zhroutila a škubala sebou na podlaze a učinila to, co po smrti Dauw Cballah dokázala už jen jednou.

Tam kde ji nikdo nemohl vidět a slyšet, velká nová paní černé hvězdné flotily plakala jako malé, bezbranné dítě.

^^.^ ^

Za pět hodin vše potlačila a na vše zapoměla.

Přenesla se do vládního věžáku a tam se pustila do toho, co zatím zanedbala. Jednotliví členové rady, ze skupiny, se kterou počítala do budoucna, byli pověřováni konkrétními úkoly směrem dolů.

Na Suun Mooam delegovala kontrolu nad vesmírem, tedy nad všemi pohyby lodí uvnitř Pentrického mračna a mimo ně. Výjimkou byl Tribath s černou flotilou. Tady chtěla velet Kaif Chiriatha osobně.

Vytvoření policejní jednotky svěřila do rukou Duutha Nargohma. Ručil za to, že už nedojde k žádným větším nepokojům.

Mař Loma byl od této chvíle skutečně odpovědný jen za fyzické zocelování a zaškolení do nové i starší techniky. Vysílání a zaměřování přešlo do resortu

Grena Oghallaha. Výzkum a vědu dostal Penth Rogassa.

Tři členy rady vyměnila. Nemusela nikomu skládat účty. A nikdo si ani netroufal vznést jakýkoli dotaz, i když byli krátce po sesazení popraveni.

Kaif Chiriatha netoužila po účtě, stačil jí strach. A proto oznámila, že během tří dnů se rada zredukuje z pětadvaceti na pouhých dvanáct. A kdo z dosavadních členů zůstane, to nechala otevřené. Očekávala tvrdý boj o moc, další selekci, v níž přežijí jen ti nejsilnější a nejinteligentnější.

Na závěr tohoto velice vzrušeného zasedání dorazila překvapivá-hyperzpráva.

Galomská hlídková loď hlásila, že z planety Bushtamu uniká do vesmíru jakési záření, které jim napadá rozum a dělá z nich běsnící bestie. Byli už na pokraji šílenství. Malá bílá loď oblétila planetu, na níž Galorňané po tisíciletí žili, dokud se nevyčerpala kapacita tamního draka. Tu si posádka uvědomila, jak něco sahá po její mysli. Lineárním letem se honem stáhli na hranice soustavy, ale nakonec je to přece jen zasáhlo. Ještě tohle stačili nahlásit a potom nastal konec.

Bylo jasné, že neuniká pouze drak na Helter Baakenu, ale i tři ostatní v Plantagu - na Bushtamu, Galornu a Pondoru...

Kaif Chiriatha odcházela ze zasedání s rozzářenými očima.

Právě spatřila budoucnost, v níž všechny l no jakoby řízeno velkým tajemným strategem pracovalo pro ni, pro nové časy.

^ A ^

Opět stála ve své komunikační místnosti a sledovala specialisty, jak jí rozšiřují syntron. Sledovala každíčký jejich pohyb

a snažila se uhlídat, aby jí nenasadili štěnici. V" atmosféře nenávisti a nedůvěry bují paranoia.

Když byli konečně hotoví, rychle se s nimi rozloučila a zabouchla za nimi dveře.

Místnost se značně změnila. Kde byly prve výklenky ve zdi, nyní každičký čtvereční centimetr prostoru zaplňovala nová technika. Věže syntronických součástí se tyčily až ke stropu. Přibýlo přes deset monitorů.

„Syntrone?“ zeptala se. „Tammene?“

„Ano, Kaif,“ odpověděl jí. „Slyším tě.“

Jeho hlas ji polekal. A přitom zněl přesně tak, jak si představovala. Byl hlubokým, tvrdý, mužný.

„Jak se cítíš, Tammene?“ „ „Skvěle, Kaif.“

Přikývla. I to udělali technici dobře. Nařídila jim, aby syntronu dali identitu. Měl vnímat sám sebe, své já, svým způsobem si vyvinout osobnost.

Samozřejmě se v tom skrývala jistá nebezpečí, a proto musí mezi nimi zůstat jistý odstup.

^; „Čím pro tebe jsem, Tammene?“ zeptala se.

„Pověz mi to, prosím,“ odpověděl.

„Jsem tvou paní, Tammene. Uposlechněš každičký můj rozkaz. Budeš poslouchat jediné mne. Takže, jak mě máš oslovovat?“

„Jako svou paní. - Promiň, paní, ale ty sama jsi chtěla, abych ti říkal jménem.“

„Od této chvíle to už neplatí, Tammene. A teď mě spoj s Doorgem Třemenem.“

„Rád, paní,“ odpověděl hluboký hlas. Jako by skutečně slyšela Poola Tamme-na.

Doorg Trethen byl jediný významnější vědec v radě a významnou měrou se po-

dílel na kosmické stavbě, zasloužil se o to, že složité konstrukční plány se staly skutečností. Jeho oborem byla především hyperfyzika. Před výbuchem nedokončeného valu stačil ještě včas přistát na Helter Baakenu. Spojila se s ním už před dvěma dny a pověřila ho úkoly.

Den nato jí hlásil, že se mu metrologicky podařilo prokázat záření vycházející z draka.

Nyní chtěla slyšet další výsledky. |

„Chtěla jsi, abych vybavil sondy nutnými přístroji a vyslal je do vesmíru,“ řekl skoro šestisetletý Galorňan. Pravá ruka mu chyběla. Přišel o ni při kosmické havárii a jako správný Galorňan se bránil protéze. Práci, kterou bez ruky nemohl vykonávat, za něj vyřizovali jiní. Kaif Chiriatha mu slíbila tolik spolupracovníků, kolik jen bude potřebovat.

„Ano, chtěla,“ souhlasila. „Jak jsi daleko?“

„Prvních pět sond je hotovo. Můžou si je vyzvednout a umístit na loď.“

„Hned to zařídím,“ řekla spokojeně. „Potřebuji však další sondy. Jak dlouho by ti trvalo vyrobít jich ještě pět?“

„Když dostanu nutné součástky, tak už jen den.“

„Dostaneš je,“ slíbila mu. „Obrat' se na Pentha Rogassu. Uvědomím ho.“

Ještě mu dala Rogassovo číslo a přerušila spojení.

Spojila se s Rogassou a přikázala mu, aby Trethenovi vyšel ve všem vstříc. Zároveň zařídila, aby byly dvě sondy umístěny na palubě jedné menší bílé lodi, která měla bez meškání vyrazit do volného kosmu a začít s měřením.

„Mentální komponenta záření z draka se nedá technicky naměřit,“ vysvětlovala, „ale poloenergetická podle Trethena

ano. Chci se dozvědět, jak daleko a zda vůbec se záření rozšířilo po Pentrickém mračnu - a jestli se šíří dál."

Zbývající tři sondy byl určeny pro lodě, které se mely vydat na delší cestu - na Galorn, Bushtam a Pondor, na tři bývalé světy Galorňanů. Na každém z těchto světů byl drak. O tom bushtamském už věděli, že uniká.

Kaif potřebovala jistotu, že draci na Pondoru a Galornu se rovněž uvolnili. Zajímalo ji, jak daleko jejich záření sahá.

Představovala si, že se neustále a stále rychleji šíří, že se jednotlivá záření nakonec střetnou a budou se vzájemně vyš" buzovat. :>.

V takovém případě byla galaxie Plantagoo odsouzena k zániku i bez černé flotily.

Jenže ona flotilu potřebovala, potřebovala válku, jedině tak mohla zabránit tomu, aby se Galorňané navzájem vyhladili.

Permanentní válka v Plantagu, dokud se nevyhubí jiné národy, na nichž se budou moci odreagovat - a potom dál k dalším galaxiím!

Takové bylo krédo bývalé vyslankyně míru. A blažilo ji.

Vypořádávala se tak s agresivitou, která na ni zvenčí ustavičně útočila. Skoro ji už ani nevnímala. Potlačovala jakou? koli myšlenku na své bývalé já. O to více se děsila, když se cosi z hloubi ní snažilo prodrat na povrch tou stále silnější slup;- kou agresivity.

Byly takové okamžiky. A ona věděla, že s tím musí něco udělat.

^ ^ ^

Kaif Chiriatha byla sama a navzdory svým zásadám toužila po partnerovi. Ale

nesměla se už nikomu vzdát. To by byla slabost. Musí si udržet kontrolu, nad vším, a především sama nad sebou. Představa, že by se jí nějaký Galorňan dotýkal, v ní vzbuzovala hnus. Něco takového už pro ni nebylo.

Co však takový partner, se kterým by mohla hovořit o současných projektech a problémech? Který by jí také dokázal říct, v čem se třeba mylí? Partner rovnocenné inteligence, kterého by však nikdy nenapadlo ji podvést?

A musel by to být Galorňan?

Zašla do komunikační místnosti.

„Můžeš mi udělat jednu holografii, Tammene? Myslím tím umělou postavu, umělého Galorňana, v němž by se slučovaly všechny galornské vzory chování s neúplatným a věčným intelektem počítače?“

„Je-li to tvé přání, pokusím se, paní. Ale potřeboval bych data. Jak má ten tvůj partner vypadat? Jak mluví? Jak myslí?“

Zhluboka se nadechla a tu jí hlavou bleskla fantastická myšlenka.

„To ti ukážu zítra,“ řekla.

„Kde ti ten partner má být k dispozici, paní?“

„Všude v tomto domě. V každické místnosti.“

„Pak to chce přídatná zařízení. Musíš mít projektory všude.“

„I o to se postarám. Do zítřka.“

Potom se dala centrální šachtou vynést nahoru a přistála na zádech na své bývalé hvězdné posteli.

Náhle se rozesmála jako posedlá.

Pool Tammen!

Kdo jiný než on by mohl být jejím budoucím partnerem? Byl už desetitisíce let mrtev, ale všechno, co o něm potřebova-

la vědět, bylo uloženo v Ce Rhiononově domě nebo na Tribathu na Tammenově staré lodi KEMPESTU.

Kaif neměla stání a spěšně opustila dům. Vstoupila do transmitterového kruhu a nechala se přenést do centra Baaken Bauu.

Tam nastavila transmitter na Tribath.

„4. Perry

Rhodan

Když jsem se sklonil a zatáhl za držadlo, bylo mi jasné, že mě Bully považuje za cvoka. A stejně tak dobře jsem věděl, jak blbě se tváří, když se mi ta zdánlivě nemožná věc podařila a já ten poklop nadzvedl. ^Určitě byl z ultrahusté slitiny, ale přes-

ito vážil míň než pířko. Možná ho nešlo prostřelit, a přesto jsem s ním mohl manipulovat jako s kruhem papíru o průměru šesti metrů. Zřejmě stačil dotek a poklop zvedaly jakési skryté hydraulické nebo antigravitační síly. Když jsem ho pustil, chvíli se ještě vznášel. To potvrzovalo mou domněnku.

-Nahlédli jsme do šachty a v podivně .rozptýleném rudém světle jsme spatřili množství špičkové techniky zřejmě galornského původu.

V těch minutách jsem měl hlavu relativně volnou, když jsem odhlédl od mentálního tlaku, který nás od přistání v jednom kuse sužoval. Znáám Bullyho. Očekával, že se budeme bavit o posledním střetu. Jenže tady dole nebyl vzduch, který by se dal pročistit nějakým hovorem. Každou chvíli jsem očekával, že nás to popadne znovu.

„Systém zabezpečení životních podmínek," řekl tlustoch.

Nechápavě jsem se k němu otočil, ještě jsem klečel před šachtou, na jejíž dno jsem nedohlédl. Nechápal jsem, co to mele.

Můj starý přítel jen zarputile přikývl. „Systém zajištění životních podmínek," opakoval a ukazoval na natěsnaná zařízení.

Vzdychl jsem si a potom jsem se ho zeptal: „No dobře, Bully. A jak jsi na to přišel?"

„Ty mi nevěříš," došlo mu.

„Ne," odpověděl jsem upřímně. „Ale kdybys mi řekl, jak tě to napadlo..."

„Protože jsem jednou něco podobného viděl ve špičkových sklenících na Zemi. Proto. A tahle ostatní zařízení tam," opsal rukou šachtu, „mi připomínají přístroje, kterými se na pozemských lodích recykluje potrava."

Nic šilenějšího jsem léta neslyšel, ale když jsem se na to podíval pozorněji...

„A jaký život by se tady měl zabezpečovat?" zeptal jsem se sarkasticky. „Drakův? No dobře, představuj si ho třeba jako živou bytost, můžeš se tak spíš fixovat na protivníka, ale..."

„A proč by neměl být zívěj?" skočil mi do řeči. „Když ho Galorňani takhle nazvali, určitě si při tom něco představovali."

„Symbolika!" řekl jsem našťavaně. Proč je tak tvrdohlavý? Ty jeho kecy mi šly už na nervy. Otočil jsem hlavu, a když chtěl pokračovat, tvrdě jsem se na něj zahleděl. „To stačí, Bulle! Už o tom nechci diskutovat. Spíš mě zajímá stav těch přístrojů."

„Jejich stav?" zeptal se, ještě dřív než si stačil zahrát na uraženého.

...víkly. „Některé přece
...rají kouř, který se nějak
...ty. Nechci teď otvírat
...si představit, že to tady
...ěco pátilo."
...otom cvok, co?" řekl.

...e se pustili do tohohle
...na to a vzdychl jsem si.
...o rudý žhnutí normální.
...en nějakým komínem,
...n. Vždyť sám jsi říkal,
...y technice skoro nevy-
...co to děláš?"

...em. Má oči, ne? Měl
...musel jsem se ujistit. Šel
...u poklopu a zvedl ho.
...otěž: šachtu narvanou
...i. A ty věci žhnuly a z
...ly.
...koli, Bully," řekl jsem,
...dokonce bych soudil, že
...nici."

...to tady mohlo hvízd-
...lošlo mu konečně. „Po-
...ší šachtě."

...vedl poklop.
...pěl a běžel k poslední-
...pu.
...ekal, že tam bude něco

...jší jsme byli, když po-

^ ^ ^

Bully zmateně. Měl by
...tvářil. Valil oči jako
...rému právě ukradli pod
...otorový kluzák

i s nevěstou. Vážně jsem si už nedokázal
představit, jak jsem s tímhle člověkem mohl
zvládnout přistání na Měsíci - a přežít je!
Byl na obtíž s tím věčným remcáním a
váháním. Sám bych se dostal mnohem
dál. Tlustej, blbej, paličatej. Kdyby teď do
ty šachty spadl...

„Bacha, Perry," řekl. „Je tu další vlna
agresivity. Nečum tak na mě. A jestli
myslíš na tu šachtu, tak si nebuď tak jis-
tej, že do ní zahučím nejdřív já a že stačíš
ještě zavřít dekl. Navíc jsou naše obleky
pořád ještě energeticky propojeny."

Místo odpovědi jsem uvolnil kotvení.

„Perry, to přejde," hučel do mě. „Mu-
síme s tím bojovat."

Nevím, jak bych nejlépe popsal zvuky,
které jsem pak vydával. Určitě nezněly
jako projev normálního člověka.

Něco mě bodalo v hlavě. Così se v
mém těle pnulo a já jsem se bál, že to
bouchne.

Bull na tom nebyl nijak lépe, ale poučil
se a hledal spásu v útoku, než jsem zase
našel nějakou zbraň. Přistoupil ke mně,
sklonil se a vrazil mi hlavu do břicha.
Zařval jsem a svalil se. Ještě jsem dostal
pěstí do přílby. Jako by mi někdo chtěl
urvat hlavu z ramen. Snesly se na nás cáry
oranžové mlhy a tah plamene je pomalu
strhával nahoru.

A s nimi se ztrácel onen tlak.

„Promiň," slyšel jsem Bullyho přes
hučení v uších. „Snad budeme mít chvilku
klid."

Kde se ten oranžový kouř vzal? Z ša-
chet?

„Že by dračí dech?" slyšel jsem se.

„Tos řekl ty," poznamenal pohotově
Bully. „Ne já."

„Stejně je to blbost," řekl jsem. „Hele,
koukneme se radši na tu čtvrtou šachtu."

Jak jsem už říkal, byla naprosto prázd-

na, ale i v ní to rudě žhnulo, což vyvracela
teorii o přetížení přístrojů v ostatních
šachtách.

„Dohlídneš na dno?" zeptal jsem se
Bullyho.

„V tomhle světle? To přece nejde. Ale
tamhle jsou přičíc, no jasně."

Podíval jsem se za jeho rukou a viděl
jsem to taky.

Ve stěně šachty byly pravidelné kovové
příčle, po kterých by šlo bez problémů lézt.
Pokud ovšem netrpíte závratí. Ten žebřík
určitě instalovali Galorňané anebo někdo,
kdo je nám fyzicky velice podobný.

„Kampak asi vedou?" dumal Bully.

Pokřčil jsem rameny a podíval se na něj.

„Je jen jediná možnost, jak to zjistit,"
řekl jsem, dřep jsem si na kraj Šachty a
začal pomalu lézt dolů.

5. "Kaif

Chiriatha

Z Tribathu se vrátila jako ve snách. Nic
na ni předtím - snad až na boj s drakem -
tolik nezapůsobilo jako to, co měla právě
za sebou.

Na Zakázané planetě už jednou byla. S
Muumem Dugesmem. Pak se málem
zhroutila, div nezemřela na zastrašovací
mentální zařízení, které mělo každému
Galorňané vi zabránit v přístupu k černým
lodím, nebo dokonce ve vstupu do nich.

A právě to tentokrát udělala. A to, co jí
dříve odpuzovalo, ji nyní přitahovalo jako
magnet. Očekávala ledacos, ale něco ta-
kového ne.

Odebrala se na Tribath, aby se dostala
na palubu KEMPESTU a opatřila si

všechna dostupná data
novi. *Cítla* ho na lodi, v
něm zbylo.

KEMPEST ji naprosto

Vnímala loď jako živou
ležela už tisíce let a
Stejně jako ostatních osr
Kaif Chiriatha s lodí
definitivně rozhodla: A
ňany na Tribath, KEMPE
vlajkovou lodí.

Syntronu co nejpo
Galorňana, který býval
nem, a netrpělivě čeka
grafii.

Mezitím dostala zpráv
Pentrické mračno. Záře
do vzdálenosti řádově
rychlostí mnohokrát vy
šířilo dál. Bylo to neuvě
přesahovalo všechna její

Navíc dostala informa
tily silná kolísání intenzi
menalo, že agresivita vy
je chvílemi silnější a chv

Něco takového tušila
pozorovala sebe a své
střídají s fázemi relativ
to měla podložené i věd

„Jak dlouho to ještě p
netrpělivě, když systé
minutách nic nevytvořil.

„Tvé výroky si odpo
věděl jí. „Ukážu ti, co
lat."

A tu před ní stál statn
čejem zvířete a s ruka
v/životě neviděla.

„To je... hrozná!" zděs

„Je to výsledek tvých
větil syntron.

„Předělej mu obličej. T

Gandalona!" přikázala. „A ruce ať má jako normální silný Galorňan.“

Možná dala do toho obrazu příliš nenávisti, příliš agresivity. Všechno by bylo mnohem snazší, kdyby se na Helter Baakenu našly nějaké fotografie nebo nosiče dat s Tammenovou podobou.

A tak hodinu s počítačem pracovala na umělé postavě, kterou chtěla mít po celém domě. Opravila obličej, protože Traph Gandalon byl tak poslední, koho by chtěla vidět, ruce, postoj, až nakonec dosáhla Poola Tammena, jak si ho podle návštěvy na KEMPESTU představovala.

„Teď je to v pořádku," řekla syntronu. „Ulož si ho do paměti. Zítra nainstalujeme projektory.“

„Jak poroučíš, paní.“

Byla spokojená, i'

Večer toho dne dostala hlášení, že zachytili hyperzprávu od Trapha Gandalona. Vítězoslavně oznamoval, že dohnal dvě z dvanácti ukradených černých lodí.

Pak zmlkl a ohlásil se někdo jiný. Pega Mrion.

Mladý stavitel draka jí pln uspokojení referoval, že zatím zničil dvě z pěti lodí, které za ním poslala, a nyní začíná pronásledovat zbývající tři.

„Zničí si klidně i ty!" řvala na něj. „Ale těch osmnáct tisíc, které se brzy vřítí do Plantaga, ty nezničíš!"

„Kdo říká, že je jenom Plantagoo?" odpovéděl jí posměšně. „Ty sama jsi přece pořád snila o jiných galaxiích.“

V té chvíli si uvědomila, že utrpěla první porážku. Myslel to vážně. Už na něj nenarazí, v Plantagu ne.

Je až moc chytrý, napadlo ji a najednou jí bylo trochu smutno. Byl by to otec hodný našeho dítěte.

Rychle se však vrátila do reality.

Strategické plánování zdárně pokračovalo.

Nejpozději za dva dny mohou vyrazit. Ale dřív než opět promluvila ke Galorňanům — byl už nejvyšší čas, zavolal jí člen rady Gren Oghallah.

„Je tu další zpráva z Plantaga. Tentokrát od jedné z našich hlídek. MER-MAND byl na průzkumu v sektoru šest šest devět a teď hlásí vstup do Pentrické-ho mračna.“

„A proč?" zeptala se znepokojeně.

„Nemá pro to žádný zvláštní důvod,"

odpověděl Oghallah. „Vyslala jsi ho na tři roky. Ty uplynuly. Je to jen obyčejný návrat.“

„Pak je to v pořádku," řekla.

Nic nebylo v pořádku.

^ ^ ^> ,

Kaifsi na MERMAND a jeho posádku pamatovala. Byla to jedna z těch lodí, které potají pozorovaly ostatní národy v Plantagu. Střežily mír, jež Galorňané zavedli a nakázali, a když jim skončila služba a vystřídaly je jiné lodě, vracely se do Pentrického mračna. Byl to naprosto rutinní postup.

I poblíž opuštěného Galornu, Pondoru a Bushtamu ustavičně hlídkovaly galornské lodě.

V případě Bushtamu stačila hlídková loď ještě vyslat krátkou zprávu, teprve pak posádku zasáhlo záření. S Galornem a Pondorem tomu bylo jinak. Posádky osmatřicetimetrových lodí tam buď záření zasáhlo okamžitě, anebo příliš dlouho váhaly, jestli mají či nemají vyslat poplašné volání na Helter Baaken.

Kaif zaznamenala jeden okrajový jev. Od erupce draka se zprávy z různých míst

vesmíru vysílaly přímo do Pentrického mračna. Nikdo přitom nezrušil nepsaný zákon, že se hlídky nikdy nemají obracet přímo na vlast. Jako by každý sám od sebe pochopil, že Galorňané se už nepotřebují skrývat.

MERMAND se vynořil z lineárního prostoru v Pentrickém mračnu. To s vysokou pravděpodobností znamenalo, že se posádka ještě nesetkala s agresivním zářením — pokud ovšem byla poslední nadsvětelná etapa dostatečně dlouhá.

Vlet lodě sledovala ve vládní budově ještě s několika členy rady. Přivolala si i Doorga Trethenu.

Na něj se také obrátila, když se ukázal zaměřovači odraz.

„Máme teď příležitost zjistit něco nového,“ řekla. „Za jak dlouho začnou plně reagovat na záření.“

„Já tě .nechápu,“ ozvala se Suun Mooam. „V čem je problém? K čemu to bude? Odpověď přece známe. Záření podlehne každý.“

„Tak tomu bylo s námi,“ souhlasila Kaif Chiriatha. „Ale my všichni jsme už předtím žili na Helter Baakenu a ještě před erupcí jsme byli vystaveni slabšímu záření. Nyní uvidíme, jak dlouho dokážou odolávat na MERMANDU. Je to důležité pro naši další strategii.“

Netušila, jak velký to bude mít pro ně význam a jak brzy.

„Už se ozvali,“ hlásil Gren Oghallah. „Kapitánka Brenn Dalee.“

Nyní ji slyšeli všichni.

„Hlídková loď MERMAND Helter Baakenu. Ohlaste se, pomozte nám! Cítíme jakýsi vliv. Helter Baakene, Kaif Chiriathu, co se děje v Pentrickém mračnu?“

„Mlčte,“ zašeptala Kaif ostatním. „Počkáme.“

„Proč nám nikdo neodpovídá?“ volala kapitánka. „Ohlaste se prosím.“

Kaif slyšela, jak sténá, a sledovala, jak se jí křiví svraštělý obličej. Brenn Dalee byla už dost stará. Ale ještě bojovala, ještě byla paní svých smyslů.

„Helter Baaken minou,“ konstatovala Suun Mooam. „Anebo se zřítí. To by mohla být katastrofa.“

„Při nynější poloze planety,“ odvětila Kaif s přehledem, „by museli nejdříve kolem Tribathu. A to hodně blízko.“

Dost blízko...

Odnosla si z Tribathu nejen „vzpomínku“, o níž nikdo nevěděl, ale rovněž něco zařídila na KEMPESTU. Dříve či později by k něčemu podobnému stejně došlo. Netušila však, že k tomu dojde tak brzy.

„Helter Baakene!“ křičela Brenn Dálce a už se skoro neovládala. „Něco nás zasahuje. Je to zbraň? Vnikl do Mračna nepřítel? Kaif Chiriathu, ohlaste se. Ničí nám to... mozky.“

„Deset minut,“ řekl Mař Loma.

A trvalo ještě deset minut, než Galorňané na lodi začali běsnit a vrhli se na sebe. Vypukla vzpoura. Brenn Dalee přišla o život a šílenci změnili kurz.

Na Tribath.

„Chtějí na Zakázanou planetu!“ vydechl Doorg Trethen. „K černým lodím!“

„Nechtě mě o samotě,“ požádala je Kaif. „Všichni odejděte.“

Váhavě, neochotně ji uposlechli.

Když ve velké zasedačce osaměla, spojila se s Tribathem.

„KEMPESTE?“ zeptala se pak. „Slyšíš mě?“

^ ^ ->

Doma si záznam znovu a znovu přehrávala. Z Tribathu vyšlehl tenký a žhavý energetický paprsek a bílá loď se změnila v rychle vyhasínající sluníčko. Z MERMANDU a jeho posádky zbyl jen plyn. Žádné trosky. Nic než plyn.

Takže to trvalo necelých dvacet minut, než se navrátilci vzbouřili - mnohem déle než na Helter Baakenu. Podle Doorga Trethena to mohlo být zapnutým štítem MERMANDU. Ale jistý si tím nebyl. Chtěl si hypotézu nejdřív propočítat a případně udělat pár pokusů.

Ostatní testy, za které odpovídal, probíhaly příznivě.

Tři lodě vyslané k Bushtamu, Pondoru a Galornské hvězdě vysadily sondy a zjistily, že prostor kolem těchto planet je skutečně plný agresivního záření stejně jako Pentrické mračno a jeho okolí. I zde se šířilo nadsvětelnou rychlostí.

Všichni čtyři draci byli v odlehlých a izolovaných oblastech Plantaga. Ale jestliže se záření nyní šířilo tak rychle, bylo už jen otázkou času, než se dostane i na světy Moxgergů, Krooghů a jiných národů. Pak'tu bude válka i bez černé flotily.

Ze srovnání naměřených hodnot vyplynulo, že ostatní tři draci vyzařují silněji než drak na Helter Baakenu.

Večer jí technici nainstalovali holoprojektory, aspoň sto jich bylo. Ozařovaly každíčkou místnost, každý schod a každou šachtu, každíčký koutek azurové vily.

Kaif Chiriatha počkala, až bude zase sama. Potom přešla ke svému pultu a nechala vyjet jednu zásuvku. Pomalu, skoro obezřele z ní vytáhla jistou věc a povážila ji v dlani.

Vzala si z KEMPESTU paprskomet.

Nikdy předtím nevlastnila zbraň ani ji nepoužila.

A nyní...

Bylo to příliš velké pokušení. Zeptala se KEMPESTU, jak se paprskomet používá. Vyhledala si vhodný cíl, ale nakonec to nezkusila.

Vrátila chladný předmět do zásuvky a nechala ji znovu zajet. Potom se obrátila k syntronu.

„Chci vidět, co skutečně dokážeš, Poole Tammene," řekla a uvědomila si, jak jí tlučí srdce.

Po návratu z KEMPESTU obdivovala kapitána 1. třídy Poola Tammena ještě Víc. Každý kapitán dal své lodi nějaký ráz, obrazil se v ní, ale nikdo tolik jako Pool Tammen.

Byla vzrušená a nenáviděla se za to. Přece nechtěla, aby nějaký Galorňan...

Jenže on nebyl pravý Galorňan. Byl bytost z ryze syntronické energie, z propojujících se projektorových paprsků, něco, co mohla řídit a formovat, jak se jí zachtělo.

A co když bude časem až příliš mocný? Svým nesmírným charismatem?

Ale co! Řekla syntronu, jakého si jej přeje mít - jako partnera při hovoru, pochybovače a rádce, jako někoho, kdo jí pomůže zahnat samotu, již si sama zvolila.

Pouze v jednom jí nepomůže.

Ted' už si byla naprosto jistá, že je těhotná. Galorňany nikdy ani jedinou myšlenkou nenapadl potrat. Tohle dítě však musí pryč.

Občas dokonce myslela na to, že je přivede na svět a udělá z něj velkého vojévůdce. Je však ještě mladá a má před sebou budoucnost. Nepotřebuje renegáta,

potenciálního matkovraha, který by ji svrhl z trůnu.

„Generuj Poola Tammena," přikázala syntronu. „Ihned."

I stalo se.

^^^

Byl statný a vyzařovalo z něj něco, co by nějaká počítačová simulace neměla vyzařovat. Čelo měl hladké. Skutečně se do nejmenších podrobností podobal onomu Poolu Tammenovi, kterého viděla na KEMPESTU.

Zároveň však měl - doufala! - ony charakteristické rysy, které mu zadala syntronem.

„Zdravím tě mezi živými," řekla napůl ironicky, napůl nábožně. „Vítej, Poole Tammene, kapitáne první třídy a vůdce černé flotily!"

„Zdravím tě, Kaif Chiriatho," odvětila dokonalá trojrozměrná projekce. „Jak tě mám oslovovat?"

„Oslovovat? Co tím myslíš?"

Usmál se až ji zamrazilo. Tohle „setkání" si často představovala. Nikdy by však nepředpokládala takovou nadřazenost.

„No," řekl. „Oslovilas mě titulem, který jsem měl, když jsem dostal KEMPEST laky titul máš ty, Kaif Chiriatho?"

; *Paní*, měla už na odolých rtech. Tak, Jak ji oslovuje syntron. Jenže v tomto případě jí to přišlo naprosto nevhodné. Měl na mysli oficiální titul - titul, kterým ji oslovují Galorňané.

Takový titul však neexistuje. Teprve teď si to uvědomila. Má pravdu. Aby ji masy respektovaly, potřebuje nějaké oslovení, které zabrání jakýmkoli pochybám o tom, kdo tady poroučí a kdo se má poslouchat.

„Vrchní velitelko!" napadlo ji. „Jsem vrchní velitelka galornského národa."

Ten titul jí zněl. Anebo že by jí říkali předsedkyně rady?

„Ale pro tebe jsem Kaif," dodala honem, aby to příliš nekomplikovala. „Pro syntron paní, pro tebe Kaif."

„Díky ti, Kaif," řekl Pool Tammen. „Je mi to ctí."

Neznělo to poněkud ironicky?

Usmál se na ni, ale nezávazně, ne jako její partneři v minulosti. Tady proti ní stála naprosto jiná bytost než ti změkčilí přátelé z jejího dřívějšího života.

„Co pro tebe mohu udělat, Kaif?" zeptal se a upřeně na ni hleděl.

„Tak... mluvit se mnou," slyšela se. Proč je tak nejistá? Vždyť je to jen její výtvar! „O budoucnosti. O válce a naší strategii." Zhluboka se nadechla a napřímila se. „A o chybách, kterých jsme se dopustili v minulosti a jež málem vedly k zániku našeho národa. Nechci je opakovat."

„Ovšemže ne, Kaif," řekl.

Stál dále před ní, ale když vykročila k antigravitační šachtě, následoval ji. Iluze byla naprosto dokonalá, jako by byl skutečně z masa a kostí.

^ X ^

Druhého dne došly na Helter Baaken další hyperzprávy. Ti, co je odeslali, byli tak zmatení, že zapomínali na veškerá opatření, která měla ostatním národům Plantaga zabránit v nalezení Galornského ukrytu.

Jednalo se o Galorňany, kteří sloužili na tajných místech v galaxii. Byli ještě příliš daleko, aby je mohlo zasáhnout vyzařování draků, přesto je cítili.

Brzy se zjistilo, že Galorňané vnímají sílu vyzařujících draků po celém Plantagu a že je úplně jedno, kde se momentálně zdržují.

Mnohem patrnější to bylo u Galorňanů, kteří čtyřmi bílými loděmi opustili 'Pentrické mračno. Jejich agresivita slabila jen velice pomalu. Shodně hlásili, že Í; i oni vnímají záření ostatních draků a že ;[jsou stále vražedné a ničivě naladěni, asi ' 'jako někdo, kdo si silnými drogami na-; 'vodí určitou náladu, kterou si pak udržuje menšími dávkami.

Doorg Trethen z toho vyvodil, že agresivita přijatá z draka klesá zhruba po čtyřech až pěti dnech a končí, jestliže se postižení dostatečně vzdálí z vlivu draka - anebo když se drak zklidní.

Kaif Chiriatha na zprávy^neodpovídala, stejně jako v případě Foremona a MERMANDU, a Galorňané se vraceli do Pentrického mračna, kde je zpravidla postihl stejný osud jako MER-MAND.

Probíhaly přípravy pro přesun na Tribath. Šlo do tuhého. Kaif Chiriatha prohovořila strategii s Poolem Tammenem. Syntronická bytost radami a doporučeními rozhodně neskrlblila.

Konečně to bylo tady.

Opět se obrátila na národ, který její rada a její prodloužené ruce měly stále pod kontrolou.

Přesto bude muset zítra, ještě před odletem černé flotily, polovičku rady sesadit.

„Galorňané!“ vyzývala svůj národ. „Den, na který jsme tolik čekali, nastal. Přesně za deset hodin se uvolní spojení s Tribathem. Do té doby chci, aby se muži a ženy vybraní úsekovými vedoucími shromáždili u sektorových trans미터ů

a duševně se připravili na velký úkol' Každou loď černé flotily obsadí tisíc osob - tedy celkem osmnáct milionů z vás.

Ti, na které se zatím nedostane, ať nezoufají. Budou v záloze, a navíc budou mít za úkol bránit Pentrické mračno. Neboť brzy přiletí nepřátelé a budou chtít náš svět zničit. Už vědí,' kde se skrýváme. Všichni Galorňané a Adiaty, kteří pracovali na Heliotických valech, se vyzývají, aby na základě přesných konstrukčních plánů vyrobili obranné systémy proti očekávaným vetřelcům. I nadále se cvičte v boji muže proti muži!

Já, Kaif Chiriatha, jsem od této chvíle vaší vrchní velitelkou. Vstoupím na palubu bitevní lodi jako první a opustím Mračno. Předtím vám však představím svého zástupce, k němuž budete projevovali stejnou úctu a poslušnost jako ke mně. Je nad radou, nicméně pode mnou; Jen já vydám rozkaz ke startu flotily. Do té doby se vrátím. Zatím platí slovo mého zástupce, jako by to bylo mé.

Tímto dnem opět nastávají slavné časy, Galorňané. Poženeme se od vítězství k vítězství a budeme ničit nepřítel, kdekoli na něj narazíme."

^^^

Samozřejmě došlo k incidentům. Každý zdravý Galorňan chtěl na černou loď: Ale více než tisíc se jich na jednu loď nevešlo.

Kaif posílala Nargohmovu policejní jednotku roboty z rezerv černé flotily - a ti tvrdě zasáhli.

Nastalo obrovské zděšení. Něco takového Galorňané nikdy nepoznali.

Duuth Nargohm patřil k dvanácti definitivním členům rady. Dále v ní byli Mař

Sesazení členové byli předběžně zadrženi, „dání do karantény“, aby se na nich lid nemohl dopustit násilí. Nová rada musela složit přísahu věrnosti vrchní veliteli a jejímu zástupci. Při této ceremonii dávali symbolicky krev za Kaif a Kaif jim injektovala trochu své krve. Každopádně to říkala a současně jedním dechem dodávala, že tato krev se v nich v okamžiku zrady promění v pomalu působící jed, proti němuž má prostředek jedině ona.

Nevěděla, jestli jí věří. Předpokládala to však. V posledních dnech se předvedla tak, že od ní mohli očekávat jakoukoli krutost.

I poslední hodiny strávila ve svém domě. Měla na sobě jeden z těch žlutých skafandrů s navařenými černými nárameníky a s černým znakem na hrudi. Velký a široký opasek měl kapsy a v jedné z nich se dal skvěle ukrýt paprskomet.

Stáhla se do „hvězdného“ pokoje, ani nevěděla proč, a lehla si na záda. Chtěla se ještě jednou pohroužit do sebe.

Zajímalo ji, jak hluboko jsou v ní duchové včerejška nebo zda už jí konečně opustili tělo a duši.

Po chvíli na ně narazila. Nejdřív na Ce Rhiona, potom na Muuma Dugesma, Sedu Galoer, na přítelkyni z dětství Dauw...

Nech toho, Kaif, nabádal ji Ce Rhion. Vrať se k nám. Tvým úkolem je přinášet mír, nikoli válku a zhoubu.

Času jsi měl dost, posle Thoregonu, myslela si zase ona. Proč jsi to neudělal?

Kdybys jen věděla... Snaží se nás zničit strašlivý protivník a ty jsi na nejlepší cestě mu v tom pomoci! i

Kaif! ozvala Dauw Cballah. Udělej to pro mě! Vrať se na správnou stranu!

Ano! To byla Sedá Galoer. Nemám ti za zlé, žeš' mě zabila. To přece já za tebou přišla s nožem.

Tohle nebudu už dál poslouchat! řekla si Kaif Chiriatha v duchu a utekla.

Vrátila se na povrch, do skutečného světa, celá zpocená a s divoce bušícím srdcem.

Dala si sprchu. Když se pak vrátila do komunikační místnosti, ovládala se už jako vždy.

Nařídila syntronu, aby vygeneroval Poola Tammena, a radila se s ním.

„Vyprávěla jsem ti o Pegovi Mrionovi a jeho zrádcích," řekla. „Takže víš, že uprchli s pěti loděmi hvězdné flotily. Má otázka zní: Jestliže se za nimi pustím s KEMPESTEM, dostane je?"

„Dostane," odpověděla umělá bytost. „KEMPEST zná všech osmnáct tisíc lodí flotily. Dokud bude Pega Mrion s ukradenou lodí v normálním prostoru a v Plantagu, KEMPEST zjistí jeho pozici."

Kaif se spokojeně opřela v křesle.

„To je dobře. Za... za dvě hodiny vyrazím, tedy tři hodiny před ostatními. Ihned vyletím s KEMPESTEM. Ostatní se budou zatím ještě dlouho nalodovat. Když budeme mít štěstí, brzy se vrátím a povedu flotilu do Plantaga. Můj zástupce celkem snadno udrží ostatní v klidu a v šachu."

„Už jsi někoho určila?" zeptal se Tammen.

Naléhavě na něj pohlédla. „Kdybys věděla, že si na to troufáš..."

„Troufám si na to," odpověděla napodobenina bývalého velitele flotily.

„Pak je to v pořádku," řekla Kaif

a chladně se usmála. „Pak je to velice v pořádku...”

Krátce nato oznámila naprosto zmatené radě jméno svého zástupce.

^ ^ ^

Nastoupila do KEMPESTU a opět ji obklopila přemocná aura zla.

Rozhodla se, že KEMPEST bude zpočátku řídit sama. Jako posádku si s sebou vzala stovku Galornanů. Navázala kontakt s lodí a dala si jí potvrdit, že najde Pegu Mriona a ostatní zrádce, pokud se pohybují v normálním prostoru.

Pochopitelně věděla, že vše podřizuje ryze osobní touze po pomstě.

Devítisetmetrový KEMPEST se vznesl nad Tribath a stále větší rychlostí se vzdaloval do vesmíru, k hranicím Pentrického mračna.

Pár světelných minut za dráhou vnější planety Tarphu přešla Kaif do lineárního letu.

Něco tu nehrálo.

Když pochopila, oč jde, měla další důvod být KEMPESTU vděčná.

•6.;! **Reginald**

Bull

Takže jsme lezli dolů a po určitý době jsme se pustili a nechali se zvolna snášet antigravem.

Šachta byla široká zhruba těch šest metrů, ale jak hluboko mohl ten žebřík vést, se dalo jen těžko odhadnout. Ale agresivní indukce s hloubkou stoupala.

Jako bychom se blížili k epicentru.

Deset metrů. Perry byl pode mnou.

Ted' bych ho hravě mohl napadnout a zabít. Ale naštěstí jsme se zřejmě nacházeli opět v jedny z těch oblastí, kde záření bylo přechodně slabší. -'

Patnáct metrů.

„Už něco vidím," hlásil Perry. „Šachta se rozšiřuje v nějakou halu."

Bylo to asi dvacet metrů hluboko. Ml' čel jsem a klesali jsme dál. '

„Vidím dno!" zavolal Perry. „Už dosed- i němé. Pozor, Bully!" ;,

Tři vteřiny nato jsme stáli. Kolem nás temně rudý svit, vycházející z neznámého zdroje. Chyběly však ty černý a oranžový mlžný pruhy. Měli jsme relativně i dobrý výhled a viděl jsem, že se nacházíme ve vejčité kaverně. Odhadoval jsem její výšku na šedesát metrů a šířku na pětáctřicet.

A viděl jsem ještě víc...

Kolem nás spleť schodů, žebříků a lávek utvářela opravdový lešení, po němž 'se dalo dosáhnout každické místo kaverny.

„Jestliže nad námi je drak," řekl Perry, „pak tohle je určitě dračí sluj."

„Cože?" zeptal jsem se překvapeně.

„Dračí sluj."

Dračí sluj!

To je celej on. Bombastický. Ten by i ze směšného šnečího domečku na Zemi vydedukoval kosmický význam. Dračí sluj! •; Bylo to k smíchu. „A co tě k tomu přirovnání přivedlo?" : zeptal jsem se, abych mu udělal radost.

„Jen se podívej na ty stěny," vyhnul se pochopitelně odpovědi. „Jsou porostlé jakousi tkání či co. Připomíná mi to..."

„Dázně!" skočil jsem mu do řeči, abych ho zmátl.

Místo toho však vážně přikývl.

„Přesně to jsem chtěl říct. Bully."

Jen jsem polkl.

„Dásně, aha. Ne, teď nic neříkej. Ne, nepochybuju o tvém rozumu, to ne. Je to jako silná vrstva... dásně. Přesně tak. Celá tahle sluj je porostlá dásní.“ Vzdychl jsem si. „Perry, momentálně jsme páni svých citů. Takže fofrem vypadnem z tyhle šachty a pak hurá do modulu a s ním na PEGOOM. Nějak jsem si zapomněl patřičně velké kartáček a ty určitě taky.“

Kárávě na mě pohlédl.

„Já nežertuju. Bully. Jiné přirovnání mě prostě nenapadá.“ A pak už byl duchem zase mimo. „Jenom by mě zajímalo, jak je ta vrstva silná.“

A teď/už s ním fantazie vysloveně mávala. Dokázal jsem si představit, že při důkladnějším hledání tady skutečně na nějaký to tajemství narazíme - když si dopřejem čas a budem postupovat systematicky a nevrátíme se hned na modul.

Jenže pro Perryho Rhodana jako by teď neexistovalo nic jiného než ta světočervená tkáň či tkanina, která podle mého sloužila jedině k tomu, aby pokrývala stěny šachty.

No řekněte, kdo by vnikl, na velitelské stanoviště svého úhlavního nepřítele a zajímal se tam výhradně o tapetu anebo čím mají pokryté stěny?

Perry přistoupil k jednomu žebříku, který vedl k prvnímu můstku o dva metry výš. Tahle spleť žebříků, můstků a výstupků mi tak mátla oči, až se mi z toho trochu zamotala hlava. A k tomu ještě to temně rudé světlo, který utápělo scénu do neskutečna zlého snu.

A agresivní záření?

Bud' jsme měli neskutečné štěstí a stáli jsme v nějaké mezeře, anebo tady na dně záření vůbec nebylo. V tom případě mu-

selo být epicentrum už zase nad náma. Bylo to všechno nesmyslný a zmatený. Radši o tom ani nepřemýšlet.

„Počkej, Perry!“ křikl jsem na něj. „Jdu s tebou.“

No tohle! Reginald Bull, jeden z hrdinů lidstva, má najednou strach, aby nezůstal někde sám!

Nezastavil se ani neotočil, natož aby dal najevo, že mě vůbec slyšel. Cítil jsem, jak se mě zmocňuje vztek, zhluboka jsem se nadechl a zaťal pěsti.

„Tak si jdi,“ zavrčel jsem do mikrofону. „Když už odtud nezdrhneme, tak uvidíme, kdo první něco objeví.“

Nevím, jak to bral Perry, ale pro mě to bylo heslo následujících minut. Agresivita opět zesílila. Žádnýho vnějšího nepřítele jsme momentálně neměli a představovat si draka jako nepřítele neodpovídalo této situaci.

A tak jsem si vytyčil cíl - a to být lepší a rychlejší než Perry Rhodan. Možná se tak dá agresivita odreagovat.

Dostal se na můstek a šel doleva. I teď bychom se mohli dát vynést antigravy, ale když si už zvolil tak nepohodlnou cestu, volil jsem ji i já, aby mi pak neříkal, že jsem si to nějak usnadňoval.

Takže jsem taky vylezl po žebříku. Bylo celkem jedno, kterým směrem se člověk dal. Všude byly jen holé stěny, tedy obrostlé tím růžovým čímsi.

Porostly? Fakt porostly?

Ano, to byl náš první dojem. Stejně jako Perry jsem automaticky předpokládal, že ta vrstva je organického původu. Sice se nehýbala, nepulzovala, nerozpínala ani nestahovala, ale svit hmoty nám vnucoval dojem, že se máze jednat jedině o něco živého.

Možná jsem ani nic jiného neočekáva-

li. A možná jsme zešileli. Pouze namátková zkouška nám mohla odpovédět.

Dostal jsem se na můstek a nešel jsem jako bolavá noha," informoval mě. „Měl jednoduše doprava, ale vylezl ještě po jsem pravdu." ;

jednom žebříku a teprve pak šel. O Pěném „Pravdu v čem? A nezbláznil ses, že sis jen jsem věděl jen díky jeho rychlému dechu. tak tu přilbu... Moh jsi se otrávit!"

Můstky byly široký nanejvýš dva metry. ..

Zastavil jsem se a prohlédl si tu růžovou „Nebud' amatér!" odpověděl mi. *Amatér!* vrstvu zblízka. Vidím póry, nebo neuvidím? „Nad průzorem je přece informační lišta, A jako by to bylo pokrytý tenoučkou pokud sis ještě nevšíml."

matovou vrstvičkou, takovým f filmem, asi „Budeš se divit, ale všiml," zavrčel jsem. jako slinama... ; Rhodan to nazval dračí k slují. A já měl ; najednou lepší nápad.

- A co tak drakova tlama? , Chtěl jsem to na něj křiknout, ale pak jsem si řekl, že takový hlouposti stejně nejsou k ničemu.
- Všude bylo zábradlí do úrovně pasu.

Když jsem se přes ně lehce naklonil, viděl jsem Perryho pořád pod sebou -a zrovna si otvíral přilbu.

^ ^ ^ 1] , ^

Nejdřív mě napadlo, že ta hmota na stěnách má třeba nějakou sugestivní moc • a chce nás zabít. Nutí nás například otvírat přilby Necítil jsem ale absolutně žádný mentální ovlivňování. Jsem ostatně mentálně stabilizovaný, takže by si to ani neškrtilo. Agresivní záření, to je zas jiná věc.

„Perry!" křikl jsem zděšeně. „Nech toho! První nadechnutí tě může zabít! Nevíš přece, jak tady dole..."

Marně. Rhodan zvedl hlavu a zamával mi. Pak otevřel přilbu.

Zatajil jsem dech a měl jsem pocit, že se mi zastaví srdce.,

Co to sakra dělá?

On to očichává! No jasně. Dal nos těsně k ty tkáni a *čichl si k ní*. Podle toho, jak se zatvářil, to asi nevonělo zrovna vanilkou.

Taky si hned zase přilbu zavřel. „Smrdí to jako bolavá noha," informoval mě. „Měl

pravdu."

„Pravdu v čem? A nezbláznil ses, že sis jen jsem věděl jen díky jeho rychlému dechu. tak tu přilbu... Moh jsi se otrávit!"

„Nebud' amatér!" odpověděl mi. *Amatér!* „Nad průzorem je přece informační lišta, pokud sis ještě nevšíml."

„Budeš se divit, ale všiml," zavrčel jsem.

Nejradši bych mu jednu ubalil. Vracelo se to a byla to síla. Jaký drzosti si budu muset od něj ještě vyslechnout? Proč neuteču sám z tyhle zatracený jeskyně a z šachty a neponechám ho jeho osudu? Kdo chce kam.,. . " .;

„Jsem to zkusil, teprve když jsem si zkontroloval, že je tady dole snesitelná teplota a že mě složení vzduchu okamžitě nezabije," povídal. Rovněž podrážděně.

„Teoreticky tady přilby vůbec nepotřebujeme, ale to by taková citlivka jaká ty dlouho nevydržela. Měl jsem pravdu'! Smrdí to plísni, jako by to tu tělo. Kdybys šel rovnou se mnou, taky bys na to í přišel."

„Rovnou a s tebou?" zalapal jsem po dechu. „Vždyť sis mě ani nevšíml!" ^ Ani jsem nečekal, že mi na to odpoví, to by bylo pod jeho úroveň. Místo toho pokračoval s tím svým nesmyslem. !

„Na některých místech je ta tkáň šedá. i, Říkal jsem si, jestli není odumřelá, a když jsem si přičichl, zjistil jsem, že se nemýlím."

Ach tak. Neřekl to jasně, ale míní tím, že jsem si toho mohl všimnout i já. „A čichl sis i k ty podle tebe zdravý

tkáni?" zeptal jsem se jedovatě. Ted' se ukaž!

„Ovšemže. Růžová hmota nesmrdí."

Trhl jsem sebou a zakřenil se. „Přímo voní," pravil jsem. „Jak bylinková zahrádka."

„Není s tebou řeč," odpověděl. „Ozvi se mi, až se budeš cítit lip." A bylo ticho. Jako by to bylo všechno tak jednoduchý!

Takže v prvním kole zabodoval on. Ale já mu ještě ukážu. Další kolo je moje.

Pokračoval jsem dál doprava, až jsem taky našel šedivý místo. Otevřel jsem přilbu, vdechl se nosem a málem jsem hodil šavli. Rychle jsem přilbu zavřel a dychtivě jsem lokat čerstvý vzduch.

Perry měl pravdu. Byla to vážně síla.

Přinutil jsem se, abych k tomu šedému místu přistoupil ještě blíže. Bylo kruhové, průměr tak tři metry. Tkáň na tom místě změnila barvu a rovněž ztratila lesk;

Jako by zevnitř vyschla. Ale co je zase tohle? Už jsem chtěl jít dál, když se světlo z přilby odrazilo od něčeho, co sem vůbec nepatřilo. Podíval jsem se mřížovím na Perryho. Hledal dál. Pocit trumfu mi umožnil překonat odpor a přistoupil jsem k odumřelé tkáni tak těsně, jako bych potřeboval brýle.

A fakt!

Uprostřed toho šedého *fleku* vyčuhovaly stříbrné drátky. A byla jich pěkně hustá síť.

Dráty - statisíce, spíš miliony - byly spleteny do sebe. Překonal jsem se a podíval se ještě blíže. Nejdřív mě napadlo, že je to něco jako kostra ty tkáně.

Byly to drátěné *smyčky*. Jejich jediný smysl mohl být v tom, že tkáň podpíraly, anebo ji zásobovaly teplem nebo něčím

na ten způsob. Možná ji slabými proudy stimulovaly k dalšímu životu.

To však nebylo všecko. Ty smyčky nebyly kompletní, byly proříznuté, a to každá. Ať jsem hledal, jak jsem hledal, ani jedna nebyla neporušená. Stalo se to kvůli nějakému technickému selhání, anebo to byla sabotáž?

„Bully?" ozval se Rhodan.

„Slyším."

„Asi jsem na něco přišel," oznámil mi pán. „Z té šedé tkáně..."

„... vyčuhujou drátěné smyčky," přerušil jsem ho s chutí. „A všechny jsou přeríznuté"

Mlčel. Děsně rád bych viděl, jak se tváří.

Jedna jedna.

^^.1

Opět jsme byli spolu. Tedy já sešel k Perrymu. Agresivita zeslábla a my se mohli bavit jako dva rozumní lidé.

Vyměnili jsme si poznatky a dospěli k naprostý jednotě názorů. Oba jsme vycházeli z toho, že za odumírání oné krycí hmoty mohou přeríznuté dráty. Tedy sabotáž.

Abychom se definitivně ujistili, hledali jsme dráty v růžové hmotě, teda v ty, která byla podle našeho názoru zdravá. A když jsme trochu odškrábali, našli jsme

Je-

Byly naprosto netknuty.

„Takže zcela jasná sabotáž," konstatoval Perry^ „Někomu náramně záleželo na tom, aby funkci draka zvrátil v pravý opak. A výsledek už známe."

Když jsem na to nic neřekl, pokračoval: „Tady dole v dračí sluji nejsou žádná další technická zařízení, pokud ovšem

nejíme slepí a nepřehlídíme je. Tvrdím, že ta růžová tkáň je onen drak. Víme, že drak ukládá agresivitu mladých Galorňanů."

"Moment," řekl jsem a přikývl. „Chceš tím jako říct, že tahle dáseň je něco jako paměťová jednotka? Že je v ní uložená veškerá agresivita, která tady byla za tisíciletí stažená a do ní zakletá?"

"To je snad nasnadě, ne? Tohle by mohl být ten *mentální magnet*, co se o něm jednou zmínila Kaif Chiriatha."

"Moment, Perry!" Opakoval jsem se, ale potřeboval jsem čas, abych si uspořádal myšlenky a pochopil ty neskutečné důsledky, který se zde rýsovaly. „Kdyby tomu tak skutečně bylo a kdyby ty dráty nesloužily jen jako výztuha tkáně, ale byly i jakýmsi systémem pro zabezpečení života, a kdyby někdo tenhle systém svěvolně zničil, poškodil, aby tkáň, teda paměťová jednotka, odumřela... No pak by to vedlo k tomu, že by se uložená agresivita najednou uvolnila!"

Perry chmurně přikývl. „Právě to jsem chtěl říct, Bully. Někdo postupně uvolňoval agresivitu tím, že systematicky nechával médium odumírat."

"Ne!" zaúpěl jsem. „To by pak vysvětlovalo agresivní záření a drakovu erupci. Ale kdo to udělal? Kde je sabotáž, tam musí být i sabotér. Nikoho jsem tady neviděl." ^

"Já taky ne. Ale to je teď vedlejší. Každopádně svůj úkol splnil."

"Ten by splnil, kdyby zničil celou tkáň," namítl jsem.

Perry zavrtěl hlavou a ukázal na místo, kde prve stál a odklopil si přilbu.

"Sabotér možná zničil jen jediné procento tkáně. Zřejmě to však stačilo k tomu, aby vyvolal řetězovou reakci.

Tamhle ta šedá skvrna je větší než prve. Chvilí se na ni dívej a uvidíš, jak se na okrajích zvolna rozšiřuje."

Podíval jsem se a uznal, že je to tak.-,

"Takže řetězová reakce," řekl jsem, „Asi máš pravdu, Perry, ale pak to musíme nějak zastavit. Jenomže jak?"

"Našimi prostředky to zařízení neopravíme, Bully. Nehledě na to, že nemáme ani potřebné technické znalosti."

Měl pravdu.

Zoufale jsem se rozhlédl. Teď, když jsem se díval pořádně a trpělivě, byl proces zkázy stále patrnější.

A s každým čtverečním metrem odumřelý tkáň, tak jsem si to představoval, se přiživoval plamen nenávisti, který šlehal z draka.

Agresivita, kterou tady po tisíciletí odkládali a skladovali, se uvolňovala a měnila planetu v peklo nenávisti a ničivé touhy.

A my dva jsme teď byli přímo u zdroje. Tohle byl ten pravý drak.

Rozhlédl jsem se v tom rudým přítmi jako štvanec. Bylo mi jasný, že odtud nesmíme zdrhnout, dokud...

A tu jsem ho spatřil.

7. Kaif Chiriatha

Modré ochranné štíty lodí se rozžhavily a metaly ohňostroje plamenů do kosmu jako nějaké sluneční erupce. Dráhy paprsků těžkých děl protínaly vakuum, jež už nebylo černé, ale mihotalo se všemi barvami. Boj vypadal vyrovnaně a směřoval ke konci obou soupeřů, zdání však klamalo.

Mrionův GOLLERK ještě kladl zoufalý odpor, bitva však byla rozhodnutá už v té chvíli, kdy ho KEMPEST vypátral. Mrion se přece jen ještě zdržoval v Plantagu.

Kaif Chiriatha sledovala poslední odpor GOLLERKA z můstku KEMPESTU. Skoro nedýchala. Její loď znala předem každický protivníkův tah. Její loď bojovala s tou druhou. Její loď vysílala salvy a posilovala štíty všude tam, kde bylo třeba. Jako by s GOLLERKEM bojovala sama.

Je to, myslela si, jako pomalá poprava. KEMPEST trestá GOLLERKA za to, že bojoval na druhé straně, že se spojil se zrádcem!

Na obrazovce se ukázal obličej Pegy Mriona. Holografii už zřejmě vysílat nemohli. Obraz byl zkreslený, zkřivený, podobně se tvářil i Mrion. Občas nakrátko zmizel. Renegát věděl, že nastal jeho ^čas.

„... škemrat o nějakou milost," slyšela. Í hlas zněl divně. „Zemřu jako... hrdina. "Galornský národ ztratil muže, který by jej vedl., lépe než ty, Kaif Chiriatho!"

Ani se nenamáhala odpovídat, jen čekala, až se jeho loď promění ve žhavou kouli.

„Děkuji ti, KEMPESTE," pravila, když se zářící mlhy rozplynuly ve vesmíru. „Pouze té lodi je mi líto. Neměla ho poslouchat, co? Byla to bitva mezi vámi dvěma, a tys ho popravil."

Ano. Dalo by se to tak říct, odpověděl KEMPEST.

Kaif spokojeně přikývla. Musela se ovládat, aby se nedala přemoci pocitem moci, který jí dávala tato loď. Nebyla to jen tak nějaká bitevní loď, měla duši. Sta-

čilo jí jen říct, co se od něj očekává, a KEMPEST se postaral o zbytek.

Bylo to tak snadné! Tak snadno mohla toho černého obra řídit sama...

„Takže se vrátíme do Mračna," rozhodla. „Galorňané se už zatím rozdělili do tvých sesterských lodí. Určitě netrpělivě čekají na můj návrat a povel ke startu."

Netušila, jak je tomu ve skutečnosti.

KEMPEST přešel na návratový kurz a do lineárního prostoru. Kaif Chiriatha si zatím srovnávala myšlenky.

Pega Mrion už není. Jako by nikdy neexistoval. Jeho stoupenci teď mohou udělat jedinou rozumnou věc - upláchnout z Plantaga. Jinak je jejich konec pouze otázkou času.

Pár hodin před Mrionem zemřelo jeho dítě v těle jeho milenky pro jednu osudnou noc.

Kaif Chiriathě se tím ulevilo. Možná je zabil ten nezvyklý stres, možná nenávisť v ní k němu, možná vyzařování KEMPESTU. Ale to bylo jedno. Oba problémy se vyřešily.

Nyní ji čekal ten největší úkol. Zorganizovat výpad Galorňanů do Plantaga a do permanentní války - a udržet v klidu ty, kteří musí zatím zůstat.

Žádná loď flotily nepotřebovala posádku tisíce Galorňanů. Už stovka by byla příliš. Ale jedině tak mohla zabránit vzpouře.

KEMPEST se vrátil do úkrytu Galorňanů. Do úkrytu, který již nebyl úkrytem. Kaif vyrazilo dech, když se po několika hodinách letu zmateriálovávala v Pentrickém mračnu a hned dostala na obrazovky několik tisíc silných. zaměřovačích reflexů.

„Vystartovalo přes šest tisíc lodí černé

flotily," oznámil jí KEMPEST. „V této chvíli je to přesně šest tisíc dvě stě sedmáct."

„Na čí rozkaz?" zeptala se Kaif Chiriatha vzrušeně. Narůstala v ní zloba. „Měli čekat na mě. Můj zástupce..."

Zmlkla, protože ji pojalo neblahé podezření. „Tammen," šeptla. „Pool Tammen. Jedině on mohl ten rozkaz vydat. Galorňané mě zřejmě špatně pochopili, když jsem mu sama dala podobné pravomoci jako ; sobě. Byly to takřka stejné kompetence.

Neplatily však pro tento případ." ; „Volá mě Pool Tammen," hlásil jí v té chvíli KEMPEST „Chce s tebou mluvit, ^Kaif Chiriatho."

„A kvůli tomu volá tebe?" zeptala se zděšeně.

Ještě než loď odpověděla, uvědomila si, že se dopustila velké chyby, když Poola Tammena vyvolala do nového, syntronickeho života.

Dříve, v tom jiném životě, měla řadu přátel, ale od té doby uplynulo hodně času. Nyní přibývali jen nepřátelé.

^^^

Pohlédla do tváře svého zástupce. Tammen stál před ní jako holografická projekce. Pro její domácí syntron to nebyl problém, dokázal ho promítnout až na loď.

Takhle si to nepředstavovala. Její domácí syntron ho mohl promítnout kamkoli, kam proudila jeho data - tedy tam, kde byl vhodný přijímač. A to platilo skoro pro každé místo v Pentrickém mračnu.

„To tys dal příkaz, aby Galorňané opus

tili Tribath?" zeptala se. KEMPEST jí chvíli předtím hlásil další starty. „Vždyť jsi věděl, že tento rozkaz můžu vydat jediné já."

Tammen naznačil úklonu, ale ústa se mi zkrivila ironickým úsměškem.

„Věděl, Kaif Chiriatho," odpověděl, „jenže za tvé přítomnosti se staly věci, jež mě přinutily jednat."

„Co myslíš slovem jednat, Tammene. A jaké věci se to staly?"

„KEMPEST ti to ještě neřekl?" předstíral překvapení. „Když jsme dostali zprávu, že se formuje centřifalská flotila pod vedením jistého A-Gatergadda, která mířila patrně do Pentrického mračna, byli jste v lineárním prostoru. Ale hyperéter byl a je plný těchto zpráv. Jestli jste něco z toho při pobytu v normálním vesmíru přijali, pak moje.. pak *tvaje* loď to musela přijmout a automaticky uložit do paměti."

Přeřeknutí bylo tak nápadné, až zapochybovala, že se jednalo o pouhé přeřeknutí.

„Potvrzuji příjem této zprávy," ozvala se loď. „Bohužel nebyl čas, abych ti ji přebral, vrchní velitelko."

I to jí připadalo náramně podivné. Co se to děje? Spiknutí?

„Tvým jménem jsem rozkázal, aby všechny lodě s posádkou okamžitě odstartovaly a připravily se na opuštění Pentrického mračna v prostoru kolem Tribathu," pokračoval Tammen. „Formování centřifalské flotily je výzva.. Odpovíme rázně a zničíme je do poslední lodi. Tato flotila je naším prvním nepřítelem!"

„Jedině já určuji, kdo je naším nepřítelem a kdy vyrazí lodě naší flotily!" okřikla ho. „Okamžitě tě zbavuji funkce. Tam

mene, chci, abys ho vymazal z paměti. Dopustil se..."

Opět se zarazila uprostřed věty. Tammenem myslela syntron. Jenže oběma dala totéž jméno, takže je oslovila oba a umělá existence patrně udělá vše, aby se zachránila,

Kdyby jen to! On chtěl nahoru!

„KEMPESTE," přikázala, „přerušit spojení."

Lod' ihned zareagovala a hologram vyhasl.

„Zpráva pro Helter Baaken a lodě v prostoru," rozkázala. „A honem!"

Minutu nato hovořila ke Galorňanům a vysvětlila jim, že jediným velitelem černých lodí je ona. Zároveň oznámila, že svého zástupce sesadila.

Čekala. Počítala s tím, že Tammen zareaguje a spojí se s ní. Tammen však mlčel. Jakou čertovinu to připravuje? Jistě se nevzdá bez boje.

„Vyrážíme přesně za hodinu," ukončila projev. „Formování flotily bude řídit KEMPESTE. To on je vlajkovou lodí. Je třeba bezpodmínečně poslouchat jeho pokynů."

Bylo jí jasné, že se tak dostala do nového područí. S tím se však nyní musela smířit.

„Máš připravený transmitter, KEMPES-TE? Znáš cílové souřadnice Baaken Bauu. Musím ještě domů."

„Transmitter je už nastavený, Kaif Chiriatho," řekla bitevní lod'.

^^^

Vstoupila do domu. Baaken Bauu byl v této oblasti jako po vymření. Všichni se cpali u hlavních transmitterů v centru, aby se dostali na Tribath.

Kaif Chiriatha šla rovnou do komunikační místnosti a otevřela zásuvku, v níž měla paprskomet. Potom se zvolna otočila a zjistila, že má před sebou Poola Tammena.

„Nevolala jsem tě," pravila.

Byla nyní naprosto chladná. Tu scénu si představovala už předem v duchu. Desítku možných průběhů s desítkou různých re'akcí.

Drak i nadále chrlil nesmírnou agresivitou. Věděla, že když se jí poddá, bude ztracena. Musela zachovat klid, i když se jí chtělo řvát vzteky a nenávistí.

„Já vím," odvětil. „Chtěla ses mě zbavit."

Tohle očekávala. Nepoděkuje se dobrovolně.

Přikývla.

„Chtěla jsem," řekla a současně vypálila na centrální jednotku syntronu. Kolem žlutého skafandru se jí utvořilo modré ochranné pole a chránilo ji před výbuchy, když energetickým paprskem přejížděla po všem, co vypadalo jako projektory nebo paměťové jednotky.

Tammenova reprodukce chraplavě vykřikla, výkřik byl protáhlý a nakonec připomínal řev zvířete.

Tammen se rozmazal, dostal trhliny, rozdělil se na miliardy syntronických dílků a znovu se složil. Pokaždé na ni děsivě zařval.

Potom se konečně rozpadl.

Kolem Kaif všechno hořelo. Když se spustila automatická hasicí zařízení, vyšla z místnosti a z domu. Z jejího „povýšeného" syntronu zbyly jen spečené zbytky krytů. Zničila vše.

Aspoň v to doufala.

Byla skeptická, přišlo jí, že vše proběhlo až příliš rychle. Očekávala, že Tam-

měn bude klást tužší odpor. Jenže on tam jen tak stál, jako by čekal na to, až bude zničen.

Syntron svými tisíci očima viděl, jak brala zbraň, a určitě uhodl její úmysly.

Co tedy Pool Tammen udělal nebo nastrojil, o čem nevěděla?

Přetransmitovala na KEMPEST, kde ji čekala zpráva, ve kterou vskrytu doufala už od návratu do Mračna. Ještě před pár dny na tuto možnost jen myslela. Nyní se stala skutečností.

„Vně Pentrického mračna se ukázaly galornské lodě,” hlásil syntron KEMPES-TU. „Podle mých propočetů vstoupí do Mračna během dvaceti minut. Jedná se výhradně o bílé pětsetpadesátky a už nyní se seskupují v podezřelou formaci.”

Víc slyšet nepotřebovala.

U této třídy se nemohlo jednat o hlídkové lodě, jaké se vracely v posledních dnech. Lodě tohoto typu naposledy zasahovaly proti Centrifaaalům.

„Tyto lodě přiletěly, aby nás shiftovaly, KEMPESTE,” řekla pomalu a snažila se zachovat klid. Byl to výsměch. Přilétají Galorňané, aby podrobili Galorňany kruté proceduře, jíž se Plantagoo už tisíce let udržovalo v míru. „Dobře víš, že nesmíme připustit...”

Začínala občanská válka.

8. Perry Rhodan

„Hej, Perry,” řekl Bully a ukazoval na jedno místo na zemi vpravo od nás, odkud vedly dvoje schody nahoru, každé jiným směrem.

Podíval jsem se a teprve teď jsem si i já

všiml postavy ležící nehybně mezi schody. „Rychle!” křikl jsem na něj.

Bully už tam mířil a dost nervózně. • Očekával jsem, že se přestane ovládat a uteče. No dobře, řekl jsem si, zas jednou jsem ho špatně odhadl. Příliš málo jsem mu důvěřoval. Ale mám se snad za to stydět?

I on zřejmě měl agresivitu pod palcem. Doběhl k neznámému první, sklonil se k němu a vytáhl ho ven.

„To je... to je Centrifaaal!” vydechl. „Centrifaaal a tady! Perry, ty snad chápeš, o co jde?”

To jsem sice nechápal, ale Centrifaaal to byl. Humanoidní tělo mělo typický černý oděv Centrifaaalů a hodnostní označení. Na rukou měl rukavice a obličej se skrýval za temným průzorem přilby.

„Podle distinkcí je z válečné lodi,” řekl vzrušeně Bull. „Moc by mě zajímalo, co má v kapsách.”

„Nic zvláštního,” odpověděl jsem intuitivně.

Bull ho považoval za onoho hledaného sabotážníka a to bych měl i já. Něco ve mně tomu ale nechtělo věřit. Bylo by to příliš lehké. Přišli jsme na sabotáž a hned nato najdeme pachatele, kterého jsme prve přehlédli.

„No a je to,” řekl rozmrzele Bull, když skončil s osobní prohlídkou. „Identifikační štítek, víc nic. Je to G-Dreis-den.”

Tím se mé úvahy potvrdily.

„Jinak jsi u něj nenašel nic?” zeptal jsem se pro jistotu. „Nic, čím by přeřízl dráty?”

„Nic,” přiznal zklamané.

Přikývl jsem a zhluboka se nadechl.

Buď to nebyl onen neznámý sabotér,

anebo se mu ještě před smrtí podařilo předmět doličný schovat.

Nač zemřel? A jak se sem vůbec dostal? Pánem Srdce-PĚT byl android strážce, dokud jsme ho nevypnuli. Nikdo by nepronikl bez jeho souhlasu štíty, které kolem sebe zbudoval. Szukerovi by neunikla ani myš.

„Otevřeme mu přilbu," řekl jsem. „Chci mu vidět do tváře."

„Chceš .tím říct, že chceš vidět, jestli a jak dlouho už je zetlelý," pochopil správně Bull. „Jak dlouho je mrtvěj."

Proč musí sakra mluvit tak otevřeně?

A proč tady stojí jako tvrdý Y a nic nedělá? To je skutečně všecho na mně?

Přidřep! jsem si k mrtvému a podařilo se mi najít otevírání přilby. Sejmul jsem přilbu a zděsil se.

Očekával jsem napůl zetlelou centrifalskou lebku. Ale tahle snad ještě ani nezačala tlít. Ale byl to stejně odporný pohled.

„Vždyť je... naprosto napuchlej!" vydech! Bull. „Přímou vypěnění. Jako by mu každá buňka vybuchla."

, „Byl bys tak laskav...," začal jsem, ale nenechal mě dokončit.

„Že to není hezkej pohled, to vím taky, Perry," povídal. „Ale když to není náš sabotážník, kdo to pak je? Možná ho sejmul skutečnej pachatel, když ho tady tenhle přistih při činu."

„V tom případě by Szuker přehléd! dva vetřelce," namítl jsem. „A tenhle sem přišel ryze náhodou hned v závěsu **za** pachatelem? Když ještě páchal sabotáž? To je až moc náhod. Bully. Na to zapomeň."

Ale Bully se nedal.

„Viděl jsem jeho tvář a teď chci vidět

celý jeho bílý tělo," prohlásil a dal se do díla.

Žádná chuťovka to nebyla, ale třeba tak na něco přijdeme. Bull ho dostal ze skafandru a se zatajeným dechem sklonil hlavu nad Centrifaaalovu hrud'.

Po půl minutě vstal a hlasitě vydech!.

„Tak co?" zeptal jsem se. „Přišel jsi na něco?"

„To si piš že jo!"

„A na co?" Proč to z něj leze jako z chlupatý deky? To není u něj zvykem. „Tak co je. Bully?"

Otřel si průzor rukávem, jako by ho měl zamžený.

„Celý tělem se táhnou takový kanálky, Perry. Jsou to milimetrový ranky po velice jemným bodným nástroji."

„Pak tady dole byl skutečně ještě někdo," zabručel jsem. „Vrah Centrifaaala a sabotér. Anebo sabotérem byl Centrifaaal a ten druhý mu zabránil v dalším ničení."

„Szuker?" zeptal se Bull.

Pokrčil jsem rameny. Pak jsem se nad mrtvolou sklonil já a pustil se do ní.

„Co chceš dělat, Perry?" ozvala se nezbytná otázka.

„To, co vidíš," odpověděl jsem podrážděně. „Odebírám vzorky tkáně a později je prozkoumáme."

„Musím odtud," vzdychal. „Já už to nevydržím, Perry."

„Hned to bude," já na to a odebral jsem celý náprstek zpěnění, gumovité kůže. Pak jsem si strčil do kapsy identifikační štítek.

Neviděl jsem důvod, proč bychom mrtvolu tahali nahoru. Ještě jednou jsem se rozhlédl, i když Bully remcal. Byl najednou jako vyměněný a pořád dokola mlel o tom, že tady stejně už nic nenajdeme

a že musíme honem z draka, než. dojde k nějakému neštěstí.

Měl hrozný strach. A mám-li být upřímný, já taky.

„Tak dobře, Bully," řekl jsem nakonec. „Vracíme se. Ale uvědom si, že se dostaneme zase do plamene a půjdeme si zase po krku."

„Celou dobu nemyslím na nic jiného,"* řekl a vznesl se.

^,A^.'^,

Podle očekávání to bylo tvrdé.

Nejdřív jsme vystoupali šestimetrovou šachtou a pak maximální rychlostí oranžovým plamenem. I tak jsme měli pocit, že to trvá celou věčnost a jako bychom jeden druhého stokrát oddělali.

Jakmile jsme se dostali přes okraj šachty, vyrazili jsme z plamene a uháněli nad Srdcem-PĚT. Tentokrát jsme neměli v cestě žádné energetické překážky. Szuker už nebyl.

Bull to musel slyšet taky. Když jsme stoupali tou velkou šachtou, ozval se pod námi tlumený výbuch. Byl jsem ^si jistý, že vybuchl jeden z těch rozpálených agregátů, ale neměl jsem ani tu nejmenší chuť se vrátit a přesvědčit se o tom.

Síla agresivního záření se v té chvíli zdvojnásobila. To mi stačilo. Nevěřil jsem, že od této chvíle by opět nějaká bytost při plném vědomí vstoupila do dračí sluje. Snad roboti, ale určitě ne bytost z masa a kostí.

„Co uděláme, když bude modul PEGO-OMU zase obleženej?" slyšel jsem Bullyho v přílbě.

Dýchal ztěžka, což byla známka potlačované nenávisti. I já měl co dělat. Pod

plamenem jsme skutečně byli ve větším bezpečí. Čert ví proč.

V plameni nás nutkání zabít sebe nebo druhého málem připravilo o život. A nyní nad Gaalem to bylo mnohem horší než předtím. ' ;<,

„Neslyšíš, anebo slyšet nechceš, Rhodane?" křičel na mě můj otravný druh."

Radši by se měl ovládat. A taky jsem mu to řekl. "•

„Kdo se tady neovládá? Už jednou jsem ti řekl, že nejsem tvoje vopice! A chci odpověď!"

Abych měl klid, chtěl jsem mu odpovědět, až poletíme nad okrajem Srdce-PĚT k Severu-JEDNA, kde stál poblíž Szukerova krytu modul.

Pak. už to nebylo potřeba.

Modul ležel jako prve pod ochranným štítem a žádný obyvatel Gaala se o něj nestaral. Centrifaaalové, Krooghové, Moxgergové a všichni ostatní měli dost práce sami se sebou. Šli si po krku.

Bylo to horší než prve. Nyní bojovali skutečně všichni, každý s každým. Někaké bandy už neexistovaly. Každý byl jen sám pro sebe. Dokonce i z malých Krooghů se stali absolutní samotáři.

Růžoví talířovití roboti se drželi stranou. Zřejmě jim došlo, že v tomhle zmatku stejně nic nepořídí. Muselo by jich být aspoň pětkrát tolik, aby stačili odklízet mrtvoly.

Cítil jsem, jak agresivita ve mně narůstá a narůstá, a nedokázal jsem s tím nic dělat. Už jsem ji nedokázal soustředit na nějakého společného nepřítele a Bull byl na tom stejně. Opět jsme měli strach, abychom se na toho druhého náhle nevrhli a nezabili ho.

Vydržet! říkal jsem si. *Už jenom k modulu a pak pryč z téhle soustavy.*

Vstupem do modulu se nic nezmění. Let k PEGOOMU nám dá zase zabrat, budeme v těsném prostoru, vařit se v nenávisti k tomu druhému.

A co když PEGOOM nebude tam, kde jsme ho nechali?

„Nenávídím tě!“ skřípal Bull zuby. „Za všechno můžeš ty! To tys musel mermocí lízt na ten Most do nekonečna! Nebýt tebe, jak mi teď bylo skvěle! Měl bych nejakej domov!“

To už byla slova šilencova. Já ho přece nenutil, aby se mnou šel na Most.

Jenže takhle jsem už uvažovat nedokázal. Odpověděl jsem něco, dneska si už nevzpomínám co. Víím jen to, že jsem přijal jeho výzvu k boji a neříkal jsem mu zrovna lichotky.

A přitom neztratit cíl ze zřetele! Modul! Energetický štít! Ovladač!

Už jsme byli skoro u modulu, pořádně jsme se rozpálili slovní pútkou.

Kde je ten ovladač? Hledal jsem ho po celou neskutečně dlouhou minutu. Nakonec jsem ho v tom množství kapes našel a namířil jej na štít.

Bull mi kvůli tomu nadával a předhazoval mi, že chci zůstat schválně na Galornu, abych se ho zbavil. A když se štít zhroutil a modul byl před námi volný, Bull se na mě zezadu vrhl, otočil si mě a vrazil mi pěst do břicha.

^^^

Bránil jsem se. Zatím jsme si nezapnuli ochranné štíty, ani jsme o tom neuvažovali. Nebylo to nutné. Štíty by nás stejně před oranžovým plamenem šlehajícím ze šachty neochránily a obyvatelé Gaala na nás zatím neútočili. Někteří si nás však přece jen začali všimát a mířili k nám.

Praštil jsem Bulla do přilby a pak jsem ho prudce oběma rukama odstrčil, abych nabral dech.

„Necháš toho?“ zařval jsem. „Můžeme se prát dál, až budeme na PEGOOMU, a pokud na to ještě budeš mít chuť. Ale ne teď!“

Dělalo mi potíže říct něco takového, protože spíš jsem měl sto chutí ho ztlouct, že by se nemohl ani hnout.

Modul. Je otevřený. Honem dovnitř a odstartovat!

Otočil jsem se a uběhl poslední metry ke vchodu. Bull se hnal za mnou a chtěl mě zadržet. Byl jsem o onu pověstnou desetinu sekundy rychlejší. Jestli mě chtěl dohnat, musel za mnou už do modulu.

Když se do něj vedral, ležel jsem už na svém místě a zavřel jsem otvor. Byli jsme opět v našem těsném vězení, a když na mě chtěl Bull zaútočit, bylo vše naprogramováno. Ani on by už nemohl rozkaz zastavit.

Vyčerpaně jsem složil paže na zem, pevně odhodlán, že se už nebudu bránit. Stiskl jsem zuby, zaťal nehty do masa, až to zabořilo a zahnilo na nějaký čas myšlenky na boj.

Modul se vznesl právě ve chvíli, kdy k němu doběhlo pár Gaalanů. Prohnal se atmosférou a vzhůru do vesmíru.

Bull na mě nezaútočil. Když jsem se otočil, viděl jsem ho, jak leží vedle mě, zuby zakousnuté do krvácejících rtů. Otevřel si přilbu. Napodobil jsem ho.

A tu agresivita polevila. Zřejmě jsme vletěli do nějaké „díry“. Tak slabá zas být nemohla. Už při startu z PEGOOMU sahala až za hranice soustavy.

Galorn za námi se změnil v kouli. Volal jsem Foremona na PEGOOMU. Odpověď nepřicházela. Na okamžik jsem

propadl panice. Že by jen předstíral spolupráci? Čekal, až se nás pohodlně zbaví?

Pak přece jen zareagoval.

Sdělil nám, že musel uprchnout před zářením na určité místo dál do kosmu, a předal nám souřadnice. Ce Rhiotonův služebník naléhal, abychom se na jeho pozici dostali co nejrychleji, dokud ji ještě udrží.

Nadsvětelnou rychlostí!

Přes tento šok jsem zadal nový kurz a přešel do lineárního letu, který nás měl donést k PEGOOMU.

9. Kaif Chiriatha

Kaif čekala na můstku KEMPESTU.'

Seskupení bílých pětisetpadesátek bylo jednoznačné i jejich počet. Přesně dvacet lodí. Tolik lodí je třeba k shiftingu. Kaif

Chiriatha si dokázala představit;

jaké je pozdvižení mezi Galorňany, kteří žijí ještě mimo Pentrické mračno. Vnímali záření čtyř draků, a když se obrátili ;"5 dotazem na

Helter Baaken, nikdo jim neodpověděl.

Místo toho se dozvěděli o prvních lodích černé flotily v Plantagu a o zhoubě, kterou páchají. Některé z menších lodí, které vletěly do Mračna, měly ještě čas před zničením nebo ovlivněním vyslat zprávu, která informovala o tamních poměrech.

. A tak se vnější Galorňané dali dohromady a poradili se. Jaké přemáhání je muselo stát, aby vyvodili správné závěry o situaci doma a dali si na ně jedinou správnou odpověď.

Shifting!

Kdyby to připustila, snad by to znamenalo, že Galorňané v Mračnu budou opět mírumilovní. Ale na jak dlouho?

Jen jedním si byla absolutně jistá. Tímto úderem by Galorňané rázem přišli o půlku života.

Kaif- *bývala* Kaif- se často zabývala klady a zápory shiftingu a byla principiálně proti. Velice ji trápilo, že to musejí provést Centrifalům.

A nyní by to měli zažít na vlastní kůži?

Nikdy!

„Počkáme, až se zmaterializují v Mračnu," nařídila vrchní velitelka KEMPES-TU. „Pak budou ihned zničeni, i když se pokusí navázat s námi kontakt. Je to příliš vysoké riziko. Opakuji. Okamžitě po vynoření v Mračnu, tedy jakmile jich bude všech dvacet, znič je."

„Dobře, vrchní velitelko," pochlvil ji KEMPEST. „Rozuměl jsem a předám rozkaz dál."

Kaif musela čekat ještě sedm minut.

Pak se dvacet vejčitých lodí zmaterializovalo mezi dráhou třetí a čtvrté pianisty.

”;

Kaif Chiriatha se ztrápeně pousmál

„KEMPESTE, pal!" řekla pouze.

Nato se vesmírem prohnal crkán rozběsněných energií, jaký Pentrické mračno ještě nezažilo.

Bílé lodě během několika vteřin vybuchly. Takové přetížení jejich štíty nevydržely. Ukázalo se dvacet ohnivých koulí, rozpínaly se a zvolna bledly.

Pro vrchní velitelku Kaif Chiriathu to byl úžasný, fascinující pohled, něco jako jeden jediný, nekonečný orgasmus, jako záchvěvy rozkoše prostupující celým tě- /"" lem.

,

„Jednu loď jsme možná měli ušetřit,"

řekla. „Aspoň by dala Plantagu zprávu, co čeká toho, kdo se nepodřídí novému pořádku. Ale co! Posádka by to stejně nezvládla, protože za dalších pár minut by už patřila k nám. Tuhle úlohu může převzít i jedna z našich lodí. KEMPESTE, jednu vyber a pošli ji do Plantaga. At informuje o zdejších poměrech a varuje všechny, co..."

Krutě se usmála.

„Ale ne. Nikoho varovat nebudeme. To bychom pak už neměli jediného protivníka. Každý by před námi prchal."

„Až na Centrifaaaly," opravil ji KEMPESTE.

Přikývla. „Až na Centrifaaaly. Myslím, že je čas vyrazit, KEMPESTE. Já jako vrchní velitelka vydávám rozkaz..."

„To já jako kapitán první třídy a vrchní velitel galornského národa vydávám rozkazy," zaslechla za sebou.

Prudce sebou trhla.

^^^

Otočila se a spatřila před sebou Poola Tammena. Usmíval se krutě a neupřímně.

Kaif Chiriatha se zhluboka nadechla a dala si ruce v bok.

„Teď už vím, proč ses nebránil," řekla co nejpevnějším hlasem, ale myšlenky se jí hnaly hlavou o překot.

„Myslel jsem, že mě prohlídneš dřív," odpověděl. „Ušetřilo by ti to spoustu nepříjemností a zachovalo ti to život." Už se neusmíval. „Už je příliš pozdě, Kaif Chiriatho. Jen jeden může velet a vést, a k tomu jsem byl zrozen já,"

Ovšem.

Byl to její umělý výtvor, tudíž kontrolovatelný. Aspoň si to myslela. Pravda

však vypadala jinak. Pravda byla taková, že převzal její syntron. Jeho tělo, duše, vše vyšlo ze syntronu, bylo jednou z jeho součástí.

Ale s něčím takovým se Pool Tammen nikdy nemohl smířit.

Hned zpočátku se proto pokusil opakovat syntron a podařilo se mu to. Naučil se ovládat všechny systémy i subsystémy nadsvětelného počítače a tak dlouho se přetvařoval, dokud to považoval takticky za rozumné.

Teoreticky, uvažovala Kaif, se mohl zmnožit ve všech syntronech s dostatečnou pamětí. Stačilo jen přenést svá data. Technicky by to byla úplná hračka.

Proč to neudělal?

Zeptala se ho.

„Tím bych se přece prozradil, má drahá. Mohl bych se skrývat v jiných syntronech. Ale některý by to mohl nahlásit, ještě než bych ho ovládl. Kdepak, Kaif Chiriatho. Byl pouze jediný syntron, kterému jsem mohl důvěřovat a vyslat mu svá data, zatímco ty sama jsi s ním hovořila."

„Syntron KEMPESTU," zaduněla Kaif basem.

„Syntron mé staré a nové věrné lodi. Ta mě nikdy nezradí, to jsem věděl. Proto jsem šel touto cestou a proto jsem nyní tady. Z každého jiného syntronu bys mě mohla vymazat, ale z tohoto nikdy."

Kaif sáhla po paprskometu a namířila ho na obrazovku s trojrozměrným symbolem palubního syntronu.

„Jakou fyzickou moc máš, Poole Tammene?" zeptala se. „Můžeš mi zabránit v tom, abych zničila i syntron KEMPESTU a vymazala tě znovu?"

„KEMPEST může," dostalo se jí odpovědi. Byl to Tammenův hlas, nebo hlas

lodi? „KEMPEST nepřipustí, abys zaútočila na Poola Tammena. Je s jeho existencí tisíckrát víc spojen než ty se mnou, Kaif Chiriatho.“

„Je to pravda, KEMPESTE?“ zeptala se.

Na odpověď si musela počkat.

Stáli tak proti sobě. On, Pool Tammen, hrdý a beze zbraně, a ona, Kaif Chiriatho, s paprskometem v pravici, s nímž mu nemohla ublížit, [^]íft“[<]v.

„Tak rozhodni se konečně!“ vykřikla Galorňanka. „Rozhodni se mezi námi!“

Konečně přišla odpověď. ^{4^};;;;%

„Ty, Kaif Chiriatho, jsi nová vrchní velitelka galornského národa. Jako takovou tě беру.“

„Ne!“ vykřikl Pool Tammen. „Ne, KEMPESTE, to je omyl. Já jsem tvůj pán. Nikdy jsi neměl lepšího!“ •y, s':. "h: \

„Sloužil jsem řadě pánů a paní,“ odpověděla loď. „Každý byl svým způsobem jedinečný. Teď je však na řadě Kaif Chiriatho. Nesmíme hledět do minulosti, nýbrž do budoucnosti. To Kaif Chiriatho mě a ostatní loď vysvobodila z dlouhé klatby na Tribathu. Pouze jí jsem loajální.“

„Ale co naše dřívější spojení?“ zvolal Tammen. Jeho obrysy se ztrácely na ostroži. „Byli jsme jako dvojčata, KEMPESTE. To už nic neznamená?“

„Vidím jen fakta, Poole Tammene,“ odpověděl syntron.

Kaif Chiriatho si zacpala uši, opět slyšela ten táhlý řev, který provázel Tamme-novo konečné vyhasnutí. Jeho postava dostávala trhliny. Připadalo jí, že vidí víření jednotlivých atomů.

A pak nastal konec.

„Ty jsi velitelka,“ slyšela loď. „Tvé rozkazy platí.“

Opět přikývla a upírala zrak na místo, kde ještě před chvílí stál Pool Tammen.

„Je vymazán, KEMPESTE,“ zeptala se, „anebo se může ještě vrátit?“

„Jeho existence je vymazána. Mám pouze data o Tammenovi z minulosti.“

Spokojeně si vydechla.

„Pak je to dobře,“ řekla a vydala rozkazy. ...•^

Krátce nato, na jedné vzdálené planetě jménem Země se toho dne psalo 7. dubna 1289 NGL, vyrazila černá flotila staronových Galorňanů z Pentrického mračna. !

• .4

Jejích cílem byli Centrifaaalové.

Kaif Chiriatho nijak nepochybovala o tom, že hodiny válečnického národa, který vyšlechtili její předkové, jsou se^ čteny.

Shifting je nedokázal plně zklidnit. Udělá to tedy válečná flotila Galorňanů. Umlčí je do jednoho.

A potom přijdou na řadu další.

A po nich...

Vesmír.

S VÉT PERRYHO RHODANA

Kosmická hanza

O Kosmické hanze se poslední dobou příliš nemluvalo. Pro Galaktiky byly mnohem důležitější zprávy než stav této obchodní a hospodářské organizace, která sice neobepíná, jak se často tvrdí, celičkou Galaxii, na to je Mléčná dráha .přece jen příliš velká, ale pojímá bezmála celou její prozkoumanou a osídlenou část. „J ;

&“ Lidé se často ptají, co tahle Kosmická hanza vlastně dělá. Odpověď není jednoduchá, protože Kosmická hanza je činná v mnoha oblastech.

Jedním z jejích nejdůležitějších úkolů je centrální plánování a zprostředkování. Když někdo nabízí nebo potřebuje nějaké zboží či službu, může se obrátit na Hanzu a bude promptně obsloužen - koordinace nabídky a poptávky j e jednou z jejích hlavních pracovních náplní.

Jedna ošklivá historka z bývalé

ho SSSR vypráví o podniku, který vyráběl něco z měděného plechu a produkoval množství odpadu. Nově dosazený ředitel si vzal za věc ctí, že tento odpad drasticky sníží. Podařilo se mu to a skončil před porovčí četou za hospodářskou sabotáž. Protože jeho odpad byl plánován jako surovina pro jinou továrnu...

Něco takového se o Kosmické hanze říct nedá. Její snahou je co nejekonomičtější využití veškerých surovin. Kde při průmyslové výrobě vzniká odpad nebo nepotřebný vedlejší produkt. Hanza se postará o to, aby ho jako výchozí materiál použil jiný výrobce.

Hanza funguje rovněž jako galaktický patentový úřad a dohlíží na to, aby se nekradly chráněné nápady. Současně ve svých výzkumných laboratořích vyvíjí průmyslové standardy a normy, závazné pro všechny připojené podniky. To se

týká i měř a vah, počítání času a podobně.

Svým zákazníkům nabízí právní poradnu, stará se o co nejjednodušší právní poměry v Galaxii a v právních případech nastupuje jako smírný soudce. Má vlastní vyšetřovací službu, která bojuje s podlodnictvím všeho druhu, hospodářskou kriminalitou a ekologickými delikty. Všem Galaktikům je známo, že Hanza je navíc i největší průmyslovou a obchodní bankou. Dohlíží na to, aby peněžní hospodářství běhalo v zaběhaných koleích, měna byla stabilní a spekulanti neměli příliš šancí.

Jedním ze základních úkolů Hanzy je též optimalizace dopravních prostředků, vytěžování letů. Dále dbá na to, aby menší, hospodářsky slabší planety nebyly opomíjené - a nevykořisťovali je nějakí vychytralí obchodníci. Do stejné kolony spadá i turistika. Hanza pečuje o to, aby planety nebyly závislé na módní náladovosti anebo se z hamižnosti nezničily samy.,

Zjednodušeně lze říct, že Kosmická hanza je mimo jiné i něco jako hospodářská policie, která dusí výhonky kořistnického hospodářství. Diskrétní kontrolou nad oběhem zboží si Hanza velice brzy všimne, že nějaká soustava začala více zbrojit anebo se zabývat vývojem zbraní, například obávaných arkonských bomb, které dokážou v atomovém ohni spálit celé planety..¹—

Všechny tyto funkce vykonává pokud možno diskrétně a z pozadí.

I když je nad jakoukoli pochybu tím nejsilnějším mocenským faktorem v Galaxii, nechová se tak. Chápe sebe sama jako služebnou organizaci pro všechny připojené galaktické národy. Až na některé výjimky nemají její zaměstnanci žádnou výkonnou moc. Hanze dalo v počátcích velkou námahu, než si vybudovala pověst absolutní neúplatnosti a naprosté slušnosti. A dělá vše pro to, aby si ji uchovala.

Řada menších, méně známých národů a planet měla v počátcích velkou obavu připojit se ke Kosmické hanze. Obávaly se, že tato organizace ošidí a vykořistí, ale po čase zjistily, že se dostaly do těch nejlepších rukou.

V současné době stojí Hanza opět před velkou výzvou: Je třeba se vypořádat se škodami po tolkandské invazi. Znovu osídlit planety, rozběhnout hospodářství na planetách postižených Filozofy a tak dále a *tak*, dále. Kosmická hanza zvládne i tento úkol.

Za kulisami praktické politiky představuje Hanza pravděpodobně ten nejvýznamnější integrační faktor Galaxie. Postarala se o to, aby hospodářské systémy všech připojených hvězdných říší a soustav se natolik provázeli, že odchod z tohoto svazku by byl zhoubný i pro takovou velmoc jako Křišťálové impérium.

P. S. Díky Kosmické hanze platí dodnes i zákon o čistotě piva z roku 1516 starého pozemského letopočtu a patří jí za to dík celé Galaxie. Na zdraví!